

İSLÂM'A DÖNÜŞ GECESİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtu ve'sselâmü alâ sey-yidînâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ bâ'd!

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri ibadetlerinizi kabul eylesin... Berat geceniz, kandiliniz mübarek olsun!

a. Dört Önemli Gece

Bu Berat gecesi, çok önemli gecelerden birisidir. Peygamber SAS Efendimiz, Hazret-i Aişe-i Sıddîka Validemiz'in rivâyet ettiğine göre, buyurmuş ki:¹

يُنْسَخُ اللهُ الْخَيْرَ فِي أَرْبَعِ لَيَالٍ نَسَخَا لَيْلَةَ
الْأَضْحَى وَلَيْلَةَ الْفِطْرِ وَلَيْلَةَ النِّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ
يُنْسَخُ فِيهَا الْأَجَالَ وَالْأَرْزَاقُ وَيُكْتَبُ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.274, no:8165; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.578, no:35215; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.266, no:27122.

فِيهَا الْحَاجُّ وَلَيْلَةَ عَرَفَةَ إِلَى الْأَذَانِ

(الديلمى عن عائشة)

(Yensahu'llàhu'l-hayra fî erbai leyâlin neshà: Leyleti'l-adhâ, ve leyleti'l-fıtr, ve leyleti'n-nısfı min şa'bân, yünsahu fîhe'l-âcâl ve'lerzâk, ve yüktebü fîhe'l-hâc; ve leyleti arafeh, ile'l-ezân.) Sadaka rasûlüllâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Bu hadîs-i şerîfte, Hazret-i Aişe Vâlidemiz'in rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz bildiriyor ki:

“Dört gece vardır ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri bu mübarek gecelerde hayırları kulların üzerine çok fazla miktarda ihsan eder, döker. Bunlardan birisi, *leyletü'l-adhâ*; Kurban Bayramı gecesidir. Birisi, *leyletü'l-fıtr*; Ramazan Bayramı gecesidir. Birisi, *leyletü'nısfı min şa'bân*; Şa'bân'ın yarısı, yâni on beşinci gecesidir, on dördünü on beşine bağlayan gecedir. Burada kulların ecelleri ve rızıkları kayda geçer. Mukadderat kalemleriyle kayda geçer ve burada hacca gidecek olanlar, o sene hacca gidecekler yazılır.

Dördüncü gece de, Arafe gecesidir. Bunların hepsi, bu gecelerin hepsinin bereketi, (*ile'l-ezân*) sabah vaktine kadardır, sabah ezanı okunacak zamana kadardır.” diyor.

Bu hadîs-i şerîften anlıyoruz ki; dört tane mübarek gece vardır. Onlardan bir tanesi bizim şu akşam içinde bulunduğumuz Şa'bân'ın yarısı gecesidir. Allah-u Teâlâ Hazretleri hayırları, rahmetini, ihsanlarını, ikramlarını, nimetlerini,

lütüflarını; bu gecelerde, yâni bizim şu anda bulunduğumuz gece de dahil olan bu dört gecede, kullarına saçar. Kullarının üstüne böyle yağmurdan, bardaktan boşanırcasına döker.

Bu geceye (*leyletü'n-nıfsi min şa'bân*) “Şa'bân'ın yarısı gecesi” dedikleri gibi; (*leyletü'l-berâeh*) Beraet Gecesi, veyahut kısaca *Berat Gecesi* diyoruz. Türkçede bizim kardeşlerimiz, Berat Gecesi derler.

Beraet; bir kimsenin bir şeyden beri' olduğuna, uzak olduğuna dair belge demektir. Burada bu geceye Beraet Gecesi denmesi; meselâ, suçlu beraat etti diyoruz. Ne demek? Yâni, suçlu olarak görülüyordu, sanıktı, öyle sanılıyordu ama, muhakeme edildikten sonra, suçu olmadığı anlaşıldı. Suçluluktan beri olduğu, uzak olduğu anlaşıldı, beraat etti diyoruz.

Bu gece de Beraet Gecesidir. Çünkü bu gecede Allah'ın nasibsiz, kötü, günahkâr kulları, Allah'ın rahmetinden berîdirler. Allah'ın rahmetine erişemeyeceklerdir. Oradan beri oldukları için, bu geceye Bereat Gecesi denmiştir. Allah'ın iyi kulları da, sevdiği, halis, muhlis, müttakî, ibadet ehli mutî kulları da, Allah'ın lütfuna erecekler diye, onlar mahrumiyete ve mahcubiyete uğramayacaklar, hizlan ve hüsrana düşmeyecekler, ondan beri olduklarına işarettir diye; bu sebeple bu geceye bu isim verildi deniyor.

b. Rahmet Kapılarının Açılması

Bu gece hakkında Hazret-i Aişe Vâlidemiz'den, Ebû Hüreyre RA'dan rivâyet edilmiş bazı hadis-i şerifler var. Onları okumak istyorum. Önce Ebû Hüreyre RA'dan rivâyet edilmiş olan bir hadis-i şerifi anlatacağım ki, bu gecenin önemi bilinsin:

قَالَ جَاءَنِي جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَيْلَةَ النِّصْفِ مِنْ
شَعْبَانَ وَقَالَ لِي يَا مُحَمَّدُ اِرْفَعْ رَأْسَكَ إِلَى السَّمَاءِ
قَالَ قُلْتُ لَهُ مَا هَذِهِ اللَّيْلَةَ قَالَ هَذِهِ لَيْلَةٌ يَفْتَحُ اللَّهُ
سُبْحَانَهُ فِيهَا ثَلَاثِمِائَةَ بَابٍ مِنْ أَبْوَابِ الرَّحْمَةِ
يَغْفِرُ لِكُلِّ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَكُونَ
سَاحِرًا أَوْ كَاهِنًا أَوْ مُدْمِنٌ خَمْرٍ أَوْ مُصِرًّا عَلَى
الرِّبَا وَالزِّنَا فَإِنْ هُوَ لَا يَغْفِرُ لَهُمْ حَتَّى يَتُوبُوا

(Kâl: Câenî cibrîlu aleyhi's-selâm leylete'n-nısfı min şa'bân) Peygamber Efendimiz SAS buyurmuş ki: “Cebrâil AS Şa'bân'ın yarısı gecesinde –yâni şu gecede, Şa'bân'ın yarısında biz şimdi– bana geldi. (Ve kâle lî: Yâ muhammed, irfa' re'seke ile'ssemâ') “Ve bana dedi ki: ‘Yâ Muhammed, başını semaya kaldır, yukarıya bak!’ dedi.”

(Kâle kultü lehû: Mâ hâzihi'l-leyleh) “Ben de dedim ki: ‘Nedir bu gece?’” Yâni, ‘Niye göğे bakıyorum ben yâ Cebrâil? Nedir bu gecenin özelliği?’ dedim.” diyor, Efendimiz anlatıyor.

(Kàle) Cebràil buyurdu ki: (*Hàzihi'l-leyletü yeftahu'llàhu sübhànehû fîhâ selâse miete bâbin min evvâbi'r-rahmeh*) “Bu gece öyle bir gecedir ki, Allah bu gecede üçyüz rahmet kapısı açar kullarına. Üç yüz adet, *selâse mieh...* Rahmet kapılarının üç yüz tanesini açar.”

(*Yağfirù li-küllü men lâ yüşrikü bihî şey'â, illâ en yekùne sâhiren, ev kâhinen, ev müdmîne hamrin, ev musirran ale'r-ribâ ve'z-zinâ, feinne hâülâi lâ yuğferu lehüm hattâ yetûbû*) “Bu gece öyle bir gecedir ki, Allah bu gecede rahmet kapılarından üçyüz tanesini kullarına açar ve kendisine şirk koşmayan mü'min kullarını affeder, mağfiret eder. Ancak şunlar müstesnâ, mü'min olsa bile şu günahları işleyenler hariç: (*İllâ en yekùne sâhiren*) Sihirle meşgul oluyor, sihir yapıyorsa, onu affetmez. Sihir yapanları sevmiyor Allah, sihirbazları affetmez, sihirle meşgul olanları affetmez. (*Ev kâhinen*) Kâhinlik yapanları da affetmez.”

Sihir nedir, kehânet nedir? *Sihir*; bir takım aletleri, kağıtları, ipleri, kılları, kemikleri... Hayvanın kuyruğuymuş, kulağıymış, ıvırmış, zıvırmış; bir takım malzemeleri kullanarak uydurma, insanların gözünü boyayacak, aklını çececek bir şeyler yapan insanlar... Allah bunları sevmiyor. Böyle insanlar eski zamanlarda vardı. İbtidâî toplumlarda vardı. Eski Firavunlar zamanındaki Mısırlılarda vardı, Babillilerde vardı, Kızılderililerde vardı... Bir takım kavimlerde vardı, böyle sihir işleri yapanlar...

Allah sihir yapanları sevmez. Tabii, mü'minin dediği halde, bu işe merak edip, gizli kitapları

okuyup... Böyle domuz yağı alacaksın, kılını şuradan koparacaksın, üç tane... Geceleyin yastığının altına koyacaksın, şöyle olacak, böyle yapacak... Kapısın eşiğine süreceksin, ve saire... Böyle acaip işlerle, bir takım kötü sonuçları sağlamaya çalışmak... Karı kocanın arasını açmak, bir takım işleri bu yollarla yapmağa çalışmak... Bu sihir.

Bu Allah'ın sevmediği bir şey... Böyle şeylerle uğraşan insanlar var mı? Var... Cinci hoca diyorlar, muskacı diyorlar, ve saire diyorlar... Bu işlerle uğraşmaya meraklı tipler var. Zamanımızda da hala geçerli. Bazı köylerde, bazı şehirlerde sihire, büyüye inanan insanlar var. Biraz başına bir hal geldi mi... Karı-koca kavga ediyor. Acaba bize sihir mi yapıldı? Haydi cinci hocaya... Cinci hoca da zaten av bekleyen örümcek gibi, kendisine biri geldi mi, tamam diyor, sana büyü yapmışlar diyor. Gel bana şu kadar yüz ben lira para ver de, ben o büyüü çözeceğim diyor, bilmem ne diyor filan... Okuyacağım, üfleyeceğim diyor. Yazacağım, bilmem ne yapacağım.... Bir ölü kurbağa getir bana diyor, bir kaplumbağa kabuğu getir, bilmem ne yap... Uydurma şeyler...

Yâni, dinde bunların aslı esası yok. Bunları affetmez Allah. Çünkü bunlar halkı kandırıyor, insanları yanlış yollara sevk ediyor, bir...

Kâhin ne demek? *Kâhin* de, kehanette bulunan insan demek. Yâni haber veriyor gaybdan. Yıldıza bakıyor, gökyüzüne bakıyor, camdan küreye bakıyor, fincana bakıyor, ve saire, filan... Diyor ki:

“—Yarın şöyle olacak. Sen bu olacaksın. Şöyle yapacaksın.

Senin karşına bir kız çıkacak, sana böyle edecek!” bilmem ne...

Bunlar ne? Hepsi yalan. Böyle gaybdan haber veren, kehanette bulunan, şöyle olacak, böyle olacak diyen...

Bunları da Allah affetmez. Neden? Allah’ın işine ne karışyorsun, halkı niye kandırıyorsun, yalanı niye söylüyorsun, bilmediğin işi niye biliyormuş gibi gösteriyorsun diye, Allah bunları da sevmiyor.

El-hamdü lillâh, bizim aramızda sihirle meşgul olan bulunmaz, kehanette bulunanlar da yoktur. Çok şükür bu durumlar bizden uzak, daima uzak olsun!

(*Ev müdmine hamrin*) “İçkiye devamlı olanlar, içki içenler, sarhoşlar, ayyaşlar...” Bunları affetmez... Bunlar olabilir. Çünkü eskiden içki içeni cezalandırırlardı, yasaktı içki. Meselâ, Suudî Arabistan’da hâlâ yasak. Vize alırken bir kağıt veriyorlar, kağıtta yazıyor:

“—Bak! Suudî Arabistan’a içki sokmak yasaktır, afyon sokmak yasaktır; bunları yaparsan, cezası ağırdır.” bilmem ne filan diye...

Ne olursan ol, Suud’a giderken bunları söylerler. Neden? İslâm kanunu böyle olduğundan. Eskiden bizim ülkelerimizde de öyleydi. Osmanlılar zamanında içki yasaktı. Haram olduğundan îmal edilmiyordu, içilmiyordu, içenler takip ediliyordu filan... Suud’da şimdi uygulanan,

gördüğümüz bir şey.

Ama burada [Avustralya'da] öyle değil, burada serbest... Türkiye'de de serbest maalesef. Hatta, bu teneke kutuların içinde, gazozların yanında, *drink*'lerin, meşrubatın, *soft drink* dediğimiz şeylerin yanında bira, alkollü bir takım şeyler, ve saireler de satıyorlar. Bunları da gazoz gibi, *soft drink* gibi yutturdular. Meclisten öyle çıkardılar, büfelerde satılır hale getirdiler.

Otomobil tamircisi, çırakları, tezgahtarlar, bilmem neler, öğle yemeği yiyorlar. Bakıyorum ben çarşıdan geçerken; peynir almış, sucuk almış, salam almış, ekmek almış... Bir de yanına bira şişesi koymuş, tenekesi koymuş. Onunla öğle yemeği yiyor.

Semtin pazarına gidiyorum, bakıyorum. Semtin pazarında tezgahtar, önlüğünü bağlamış, önünde tezgâhı var, sebzesi, meyvesi, satacak şeyi... Daha yakınında da bira şişesi var veya tenekesi var. Bir ondan içiyor, bir bağıyor. İspanak yüz elli, bilmem ne ve saire... Pırasa şu kadar diye... Hem içiyor, hey iş yapıyor. Yâni, su içmek gibi kolay bir hale geldi. Eskiden böyle değildi, cezası vardı, yasaktı.

Burada da şimdi serbest. Serbest olduğundan, her halde şeytan da insanları kandırmakta usta olduğundan, müslümanların evlatlarını kandırıyor. Ve müslüman evladı, haram olduğunu bildiği halde, içkiye bulaşmış, içkiyi içen insan olabiliyor, maalesef...

İşte böyle içki içenleri Allah bu gecede

affetmeyecek. Bu gece çok önemli bir gece. Affetmeyeceği insanlardan birisi de ayyaşlar, sarhoşlar... Onları da affetmeyecek.

Sonra, (*Ev musirren ale'r-ribà ve'z-zinà*) “Faiz yemeye ısrarlı olan, devam eden; zina etmeye ısrarlı olan, devam eden kimse. Bunu da affetmez Allah... (*Feinne hâülâi lâ yuğferu lehüm*) “Bunları mağfiret etmez, (*hattâ yetûbû*) tevbe edinceye kadar.”

Yâni, bir cahillik etmiş de, tevbe etmişse, tevbe günahları sildirir. Günahların affedilmesinin çaresi; pişman olup, gözyaşı döküp, yalvarıp, tevbe edip, bir daha yapmamaktır. Yapmamağa azm u cezm u kasd etmektir, kuvvetli niyet etmektir. O zaman günahları affedilebilir. Tevbe kapısı kapalı değildir yâni, o kapıdan kendi paçalarını kurtarabilirler. Cezaya düşmekten kurtulabilirler.

Bu gibi insanları Allah bu gece affetmeyecek. Bütün mü'min kulları affedecek de, bunları affetmeyecek.

Başka hadis-i şerifler vardır. Tabii, Peygamber Efendimiz bazı sözleri söylediği zaman, siz nasıl burada bir kalabalık halde beni dinliyorsanız, Peygamber Efendimiz'i de sahabesi dinliyordu. O rivâyet etmiştir, ötekisi rivâyet etmiştir, ötekisi rivâyet etmiştir... Yâni onlar da duymuşlardır Peygamber Efendimiz'den... Veyahut da, Peygamber Efendimiz birkaç sefer söylemiştir. Veyahut da, bir sene bir yerde söylemiştir, bir sene başka yerde söylemiştir, daha öteki sene başka yerde söylemiştir. Her sene Berat kandili

gelmiyor mu? Konuşma yapmıyor muyuz? Böyle olmuş olabilir.

Çeşitli rivayetler vardır. O rivayetlerde buyruluyor ki, gündüz okuduk onu, hatırlamaya çalışın... Kimleri affetmiyordu Allah-u Teâlâ Hazretleri böyle bir gecede? Müşrikleri affetmiyordu, gizli şirk yapmış olanları affetmiyordu. Kardeşine karşı içinde, kalbinde kırgınlık, kin olanları affetmiyordu. İçkiye mübtelâ olanları affetmiyordu. Namusunu satanları affetmiyordu, veya eşinin namusunu satmasına müsaade eden, göz yuman veya bunu tezgâhlayan alçakları affetmiyordu... Buna benzer kötü insanları sıralıyor hadis-i şeriflerde.

Demek ki, böyle insanları Allah-u Teâlâ Hazretleri affetmeyecek. Normal insanlar, normal müslümanlar, Allah'ın mağfiretine mazhar olabilirler bu gecede...

فَلَمَّا كَانَ رُبْعَ اللَّيْلِ نَزَلَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ
وَقَالَ يَا مُحَمَّدُ اِرْفَعْ رَأْسَكَ فَرَفَعَ رَأْسَهُ فَإِذَا أَبْوَابُ
الْجَنَّةِ مَفْتُوحَةٌ

(Felemmâ kâne rubua'l-leyli nezele cibrîlü aleyhi's-selâm ve kâle: Yâ muhammed, irfa're'seke!) “Gecenin dörtte biri geçince, Cebrâil AS gene geldi o gece. ‘Başını göğe kaldır!’ dedi.”

Bak, başında bir gelmişti, bu gecenin ne olduğunu bildirmişti. Peygamber Efendimiz sordu:

“—Bu gece nedir?” diye. Cebràil AS da:

“—Bu Şa’ban’ın yarısı gecesidir.” dedi. “Bu gecede Allah üç yüz rahmet kapısı açar. Rahmet kapılarından kullarını affeder, ama şunları şunları affetmez!” dedi. Gitti demek ki... Sonra Cebràil AS gecenin dörtte biri geçince gene geldi.

Şimdi gece ne zaman başlar, bunu biraz açıklayalım: Gece akşam ezanı okununca başlar. Berat gecesi ne zaman başladı? Sekizi yirmibeş gece başladı *Canberra*’da. *Canberra*’da sekizi yirmibeş gece akşam ezanı okunuyor. Berat gecesi o zaman başladı. Sekizi yirmibeş gece...

Ne zaman biter, gecenin sonu ne zamandır? Fecir attığı zaman, tan yeri ağarmaya başladığı zaman, imsak kesildiği zaman, oruçlunun artık oruca niyet ettiği zaman; gece vaktinin bitip, sabah vaktinin takvimde geldiği zaman. Eee, biraz karanlıktır ortalık. Biraz karanlıktır böyle ama gitteğe aydınlık o... İlk alâmeti nedir? Güneşin doğduğu tarafta, şöyle dağların arkasında hafif bir aydınlanma başladı. Daha üst taraf karanlık ama, orada bir aydınlanma başlayınca ne derler? “Tan yeri ağarmaya başladı!” derler. İşte o zamanda bitiyor. O zamanda bitiyor iş...

Demek ki o kaçta oluyor? Diyelim ki, burada dörtbuçukta oluyor diyelim. Sabahleyin dörtbuçukta oluyor diyelim, tahminen söylüyorum; dört diyelim. Akşam sekizbuçukta akşam oldu, onu da dokuz diyelim... Sekiz saat. Gecenin dörtte biri geçince ne oluyor? Yâni, yatsının vak-

ti girmiş, biraz geçmiş; o zaman demek oluyor.

Cebrâil AS gene gelmiş, şöyle iki saat filan geçince... Tabii bu iki saat, yaza göre iki saat. Şimdi bizim Berat Gecemiz, dokuz saat, sekiz saat ama, Türkiye’de Berat Gecesi on üç saat... Neden? Orası kış... Kış gecesi uzun. İsveç’te daha uzun. Onlar kârlı bu sene... Berat Gecesi kışa rastladığı için onlarda, onların kış geceleri uzun olduğundan, onlar kârlı... Berat Geceleri uzun, ibadet edip edip, sevapları kazanacaklar.

Ben bir kış gününde *Stockholm*’a gitmiştim, taa İsveç’e. Sabahleyin dokuzda güneş doğuyordu. Sekiz buçukta kalksan, namaz kılsan; kılabiliyordun. On ikiye beş kala, öğlen okunuyordu. Bir civarında ikindi okunuyordu. Üç civarında akşam okunuyordu. Dokuzla üç arasında, altı saat bir gündüzleri vardı. On sekiz saat gece...

Yâni, yerine göre, mevsimine göre bu işler değişebilir ama, işte böyle gecenin dörtte biri geçince... Tabii Suud’da bunlar çok oynamaz. Arabistan yarımadası Ekvator’a yakın yerlerde olduğu için, bunlar çok oynamaz, aşağı-yukarı belli olur. Yâni, üç saat olur. Burası gibi olmasa bile, gece oniki saat olsa, dörtte biri üç saat eder. Demek ki, şöyle yatsıdan biraz sonra geçince.

Eskiden *alaturka* saatler vardı. Alaturka saati gençler şimdi bilmezler, ama ben ona yetiştim. Akşam ezanında saat on ikiye ayarlanırdı, oradan itibaren başlardı. Yâni, akşam ezanından bir saat geçti mi, saat bir oldu derler. İki saat geçti mi, iki oldu derler. Bir buçukta yatsı

namazını kılarlar. Komşuna ziyarete gitmişse kadın, saatine bakar;

“—Ooo, üç olmuş, ben gideyim eve...” der. Dört oldu mu, “Bayağı gecikti...” filân der.

Yâni, alaturka saatte akşam ezanına ayarlıydı zaman, öyle ölçülürdü.

c. Cennet Kapılarının Açılması

Gene gelmiş Cebrâil AS, “Başını kaldır!” diye gene Peygamber Efendimiz’e buyurmuş. (*fe-refea re’sehû*). Peygamber Efendimiz başını semâyâya kaldırmış, gökyüzüne bakmış. (*Feizâ ebvâbü’lcenneti meftûhatün*) Bir de bakmış ki, cennetin kapıları açık... Allah, peygamber olduğu için Efendimiz’in gözüne cenneti gösteriyor. Göğe baktığı zaman, cennetin kapılarını açık olarak görmüş, Peygamber Efendimiz...

وَعَلَىٰ بَابِ الْأَوَّلِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِمَنْ رَكَعَ فِي
هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi’l-evveli melekün yünâdî: Tûbâ li-men rakea fi hâzihi’l-leyleh*) Kaç cennet var? Sekiz cennet var. Kaç cehennem var? Yedi cehennem var. Yedi cehennem, sekiz cennet... Cennetin, birinci cennetin kapısında bir melek bağıırıyormuş, sesleniyormuş. Münâdî nidâ ediyormuş: (*Tûbâ li-men rakea fi hâzihi’l-leyleh*)

Bunları okuyacağım. Biraz detaylı ama, bilgi çıkartacağız bunlardan. Yâni bu gece ne yapmamız gerektiğini öğreneceğiz. Onun için

biraz okuyacağım. “Ne mutlu...” *Tübâ* ne mutlu demek, ne hoş demek, ne iyi demek... (*Tübâ li-men rakea fi hâzihi'l-leyleh*) “Bu gece rükû edenlere ne mutlu!”

وَعَلَىٰ بَابِ الثَّانِي مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِمَنْ سَجَدَ
فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi's-sânî melekün yünâdî: Tübâ li-men secede fi hâzihi'l-leyleh*) İkinci kapısında bir melek, başka bir melek çağırıyor:

“—Ne mutlu secde edenlere, bu gecede!”

Haa, demek ki Berat Gecesi'nde melekler; rükû eden, secde eden, namaz kılanları müjdeliyor. Cennetin kapısında melekler, ne mutlu onlara diye sesleniyorlar.

Ne yapacağız? Anlaşıldı ki, bu gece namaz kılmak sevapmış. Rükûlu, secdeli ibadet namazdır. Demek ki, namaz kılmak sevapmış; bir...

وَعَلَىٰ بَابِ الثَّالِثِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِمَنْ دَعَا
فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi's-sâlis melekün yünâdî: Tübâ li-men deâ fî hâzihi'l-leyleh*) Üçüncü cennetin kapısında bir melek de çağırıyormuş ki:

“—Ne mutlu bu gecede dua edenlere!”

Tamam! Anladık bu hadis-i şeriften ki, bu gecede elimizi açacağız, boynumuzu bükeceğiz, bol bol tazarru ve niyaz edeceğiz. Bu gece

yapacağımız işleri anlıyoruz buradan. Dua etmek ibadettir. Bunu birkaç defa söyledim, belki videobantlardan da dinlemiştinizdir. Namaz kılmak ibadet olduğu gibi, oruç tutmak ibadet olduğu gibi, Kur'an okumak ibadet olduğu gibi, zikir ibadet olduğu gibi; dua etmek de ibadettir. Yâni bir insan camiye gelse, otursa;

“—Aman ya Rabbi; şunu isterim, bunu isterim, şunu ver, bunu ver!” boyna dua etse; ne yapmış oluyor? İbadet etmiş oluyor. Dua ibadettir. Hem de Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde buyurmuş ki:²

الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ

(ت. عن انس)

(*Ed-duàü muhhu'l-ibâdeh*) “Dua, ibadetin özüdür, iliğidir.”

Eskiden yemek geldi mi, kemiğin içindeki iliğini isterdik. Verirdi, annemiz, babamız. Kemiğin içindeki iliği severdik. *Muh*, bir şeyin özü, iliği demek. (*Muhhu'l-ibâdeh*) Dua ibadetin özü, iliği, can alıcı, çok önemli, en kıymetli, hülâsâ şekli demek yâni.

Bu gece demek ki, dua edeceğimizi de anladık. Sonra;

² Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.220, no:3293; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.293, no:3196; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.224, no:3087; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.62, no:3114; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.413, no:1294; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XIII, s.2, no:12413.

وَعَلَىٰ بَابِ الرَّابِعِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِلَّذَا كَرِينِ
فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi'r-râbi' melekün yünâdî: Tübâ li'z-zakîrîne fi hâzihi'l-leyleh*) Dördüncü cennet kapısında da, bir başka melek şöyle bağırtıyormuş:

“—Ne mutlu bu gecede Allah’ı zikredenlere!”

Demek ki, bir vazifemiz namaz kılmak, bir kârlı işimiz dua etmek, bir başka kârlı işimiz zikrelemek... Zaten akşamları adet edindik, el-hamdü lillâh, bu kampta yatsı namazından sonra zikir yapıyoruz. Kardeşlerimizde zikir dersi almak, tasavvufa girmek istemiş gençler, Allah rızası olsun! Müracaat etmişlerdi. İnşâallah, ben onlara şimdi zikir tarifini de yaparım, bu mübarek gecede.

Zikir de bu gece yapılacak Allah’ın sevdiği işlerden. Melekler müjdeliyor:

“—Ne mutlu!” diye cennetin kapısından bağırtıyorlarmış. Peygamber Efendimiz’in bildirdiğine göre.

وَعَلَىٰ بَابِ الْخَامِسِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِمَنْ بَكََا
مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi'l-hâmis, melekün yünâdî: Tübâ li-men bekâ min haşyeti'llâhi fi hâzihi'l-leyleh*). Beşinci cennetin kapısında bir başka melek de;

“—Ne mutlu bu gece Allah korkusundan ağlayan

aşık-ı sâdıklara!” diyormuş.

Demek ki, bu gece tefekkür edeceğiz, boynumuzu bükeceğiz, Allah’a yalvaracağız, gözyaşı dökceğiz. Gözyaşı dökmek sevap, Allah için ağlamak sevap...

Enes RA’dan rivayet edildiğine göre Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

عَيْنَانِ لَا تَمَسُّهُمَا النَّارُ عَيْنٌ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ

اللَّهِ وَعَيْنٌ بَاتَتْ تَحْرُسُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

(ت. عن ابن عباس؛ ع. خط. ض. عن انس)

RE. 320/9 (*Aynânü lâ temessühüme’n-nâru ebedâ*) “İki göze cehennem ateşi ebediyen gelmeyecek, değmeyecek, yakmayacak.” Yâni ne demek? O gözlerin sahipleri cehenneme girmeyecek demek. Cehenneme düşmeyecek o in-

³ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.175, no:1639; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.I, s.488, no:796; Taberânî, *Müsnedü’ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.337, no:2427; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.211, no:320; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVIII, s.446; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VII, s.307, no:4346; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VII, s.119; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.IV, s.231, no:2624; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.360, no:867; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.III, s.233; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.345, no:1952; Ziyâü’l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü’l-Muhtâreh*, c.II, s.476, no:2198; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.92, no:2431; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.IV, s.16, no:4235; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.422, no:1447; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.48, no:4125; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.V, s.285; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.268, no:5875; RE: 320/9; *Mecmaü’z-Zevâid*, c.V, s.523, no:9489; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XIV, s.335, no:14418.

sanlar. Kim onlar?

1. (*Aynün beket min haşyeti'llâh*) “Seccadesinde Allah korkusundan, haşyetullahtan, havfullahtan ağlayan göze cehennem ateşi görmeyecek. Yâni, onun sahibi cehenneme girmeyecek.”

2. (*Ve aynün bâte't-tahrusû fi sebîli'llâh*) “Allah için, İslâm devletinin hudutlarında kâfirlere karşı nöbet tutup bekleyen gözcünün, askerin gözüne cehennem ateşi değmeyecek.”

Demek ki, Allah için ağlamak da sevap.

Hiç gözümün önünden gitmiyor, sevgili kardeşlerim! İnsanın *rikkatli* bir kalbe sahip olması lâzım, duygulu olması lâzım! Abdurrahman Hocaefendi vardı, Bayezid Cami'nde; büyük kurra hafız, meşhur alim... O, namazı kıldırdıktan sonra, mihrabda bir miktar Kur'an okurdu. Amma öbür tarafta, zaten kendisinden hafızlık öğrenen talebeler filân var. Kendisi üstad, büyük alim. Çok güzel okurdu.

Başladı... Eüzü besmeleyi çekti mi, böyle heykel gibi, son derece ciddiyetle okurdu, herkesin tüyleri ürperirdi. Abdurrahman Hoca başladı eüzü besmeleyi çekip, Kur'an-ı Kerîm okumağa... Ben de yakınındayım, üçüncü dördüncü saftayım. Öndeki safta da turist olarak gelmiş bir Arap var. Kıvırcık saçlı, yüzü simsiyahkapkara, siyah yüzlü yâni; derisi siyah. Bizim gibi ak derili değil, siyah derili ama, siyah ama inci gibi parlıyor. Deri siyah ama, ayna gibi pırıl pırıl parlıyor, nur dolu yâni. Allah derisini kara yaratmış ama, gönlü nurlu, yüzü nurlu...

Abdurrahman Hoca orada Kur'an okuyor, bu

burada inci gibi gözyaşları döküyor. Anlıyor mânâsını... Ayetin hangi mânâyâ geldiğini anlıyor. Hoca Kur'an okudukça, bu buradan hüngür hüngür, şıpır şıpır, inci gibi yaş döküyor gözlelerinden. Sanki incinin torbası, ağzı açılmış; aşağıya inciler dökülüyor. Belli de oluyor... Siyah derinin üzerinde, böyle beyaz gözyaşı damlaları belli oluyor. O sahne gözümün önünden gitmiyor.

Peygamber Efendimiz diyor ki:⁴

اِقْرَءُوا الْقُرْآنَ وَابْكُوا فَإِنَّ لَمْ تَبْكُوا فَتَبَاكُوا

(ابن نصر عن سعد بن أبي وقاص)

RE. 78/16 (*İkrau'l-kur'âne ve'bkû*) “Kur'an-ı Kerim'i okuyun ve ağlayın! (*Fein lem tebkû fetebâkev!*) Ağlamak gelmiyorsa bile içinizden, ağlıyormuş gibi kendinizi ağlamağa zorlayın!” diyor Peygamber Efendimiz. Çünkü, Kur'an-ı Kerîm Allah'ın kelâmı. Çok önemli... İşte bu gece de, gözyaşı döküp ağlayacak insan... Ağlanacak çok şeyimiz var. Ağlanacak çok halimiz var. Ağlanacak çok günahımız var... Ya Allah o günahlardan bizi cezalandırırsa, ya o günahlar dolayısıyla cennete giremezsek, ya Rasûlüllah'ı göremezsek, ya iyi insanlarla beraber olamazsak? Cenneti elimizden kaçırdığımızı mı yanalım, cennete giremediğimize mi üzülelim; ce-

⁴ Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.208, no:1198; Bezzâr, *Müsned*, c.IV, s.69, no:1235; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.97, no:314; Muhammed ibn-i Nasr elMervezî, *Muhtasar-ı Kıyâmü'l-Leyl*, c.I, s.200, no:156; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.984, no:2794; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.V, s.308, no:4190.

henneme düşüp de, atılıp da, orada cayır cayır ateşlerin içinde azab gördüğümüze mi yanalım?

“—Aman yâ Rabbi, beni nâr-ı cahîminde yakma, beni cehenneme atma! Aman ya Rabbi, cennetini nasib eyle, aman ya Rabbi cennet evine girenlerden eyle bizi... Cennet içre cemâlini görenlerden eyle bizi...” diye ağlayacağız. “Yâ Rabbi, cennetini istiyoruz.” diye ağlayacağız.

Çocuk nasıl ağlıyor bir şeker için... “Anne şeker isterim!” diyor. “Baba, çikolata isterim!” diyor...

“—İki dolar ver!” diyor.

“—Ne yapacaksın evlâdım?” diyor.

“—Alacağım işte bir şey!”

“—Vermiyorum!” deyince, başlıyor ağlamaya... Silahı onun o... O ağladı mı, annesi-babası dayanamaz, verir diye ağlıyor.

Eee, biz de yâni, çocuk kadar olamadık mı? Biz de, “Rabbimiz bizi afv u mağfiret eylesin!” diye ağlayacağız. Ağlamaya alışacağız...

Peygamber Efendimiz ağlardı. Peygamber Efendimiz SAS bir keresinde, muhterem kardeşlerim dedi ki:

“—Sizin üç arkadaşınız olsa; birisi size ölünceye kadar arkadaşlık etse, ölünce terk etse... Öteki arkadaşınız ondan biraz vefalı olsa, öldükten sonra sizi terk etmese de, ruhunuzu teslim ettiğiniz zaman sizi bırakmasa da, son vazifelerini de yapsa, size kabre koysa; ama, kabirden sonra sizin yanınızdan ayrılrsa... Kabre

koyduktan sonra ne yapacak? Ayrılacak! Bir de üçüncü bir arkadaşınız olsa, öldüğünüz zaman da ayrılmasa yanınızdan, kabre konulduğunuz zaman da ayrılmasa, kabirde size yoldaş olsa... Bu üç arkadaştan hangisini daha çok istersiniz? Hangisi daha iyidir?” dedi.

Dediler ki:

“—Ya Rasûlallah! Arkadaş dediğin, kabirde de insanın yanına gelmeli, arkadaş olmalı, yoldaş olmalı orada, kabirde yalnızlık çekmemeli!”

Buyurdu ki Peygamber Efendimiz:

“—İnsanın ölünceye kadar ahbablık, arkadaşlık yapan arkadaşı, malıdır...” Öldü mü, son nefesi ağzından çıktı mı, mal onun değil! Mal kimin? Mirasçının... Eee, ne oldu bu? Öldü. Ölünün malı kalmadı. Ölünce mal elden gider, mirasçının olur. Yapacaksa hayrını, ölmeden evvel yapsın. Öldü mü, mirasçı ya hayır yapar, ya yapmaz; ya vasiyeti tutar, ya tutmaz... Ya da vasiyeti bile bozmak için dava açar.

Bir hacı efendi vardı. Bizim vakfımıza bir yer bağışladı. Mirasçısı dava etti onu elimizden almak için. Yâhu bu adam akıllı başındayken, sağlığında hayrını yaptı. Ne engelliyorsun adamcağızı? Para, mal o gelirse şey kazanacak. Mirasçı dava etti.

Bir başka arkadaş vardı; profesör avukatlara sormuş, mirasnâme-vasiyetnâme hazırlamış. Ölçmüş, denemiş, düşünmüş, taşınmış; bizim vakfımıza malları bağışladı. Karısı cadaloz, dava açtı bize, mallarını geri almak için... Ama iyi,

sağlam yapmış; profesörlere falan sormuş. Yâni işi öyle yapmasa, usûlüyle yapmasa, alacak... Yâni çatır çatır alacak.

İnsanın malı, son nefesini verinceye kadardır. Hayrını yapacaksa önceden yapsın! Ahmed ibn-i Hanbel'in, Müslim'in, Buhârî'nin, Ebû Dâvud'un ve Neseî'nin. Ebû Hüreyre RA'dan rivayet ettiğine göre, Peygamber SASEfendimiz şöyle buyurmuş:⁵

أَنْ تَصَدَّقَ وَأَنْتَ صَحِيحٌ شَحِيحٌ تَخْشَى الْفَقْرَ
وَتَأْمَلُ الْبَقَاءَ وَلَا تُمَهِّلُ حَتَّى إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ
قُلْتَ لِفُلَانٍ كَذَا وَلِفُلَانٍ كَذَا أَلَا وَقَدْ كَانَ لِفُلَانٍ

(خ. م. د. ن. حم. عن أبي هريرة، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الصَّدَقَةِ أَكْبَرُ؟ قَالَ فَذَكَرَهُ)

RE. 150/10 (*En tesaddaka ve ente sahîhun, şahîhun tahşe'lfakra ve te'mülü'l-bekà', ve lâ tümhil hattâ izâ belegati'l-hulkùm, kulte: Li-fülânin kezâ, ve li-fülânin kezâ! Elâ, ve kad kâne li- fülân.*)

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.515, *Zekât* 30/10, no:1353; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.716, no:1032; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.126, no:2865; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.237, no: 3611; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.903, no:2706; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.250, no:7401; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.103, no:2454; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.125, no:3335; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.272, no:778; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.464, no:6080; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.255, no:3469; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.189, no:7621; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.99, no:6438; İshak ibn-i Râhavyeh, *Müsned*, c.I, s.214, no:170; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c. VII, s.254; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.17; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LX, s.322; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.626, no:16279; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VI, s.440, no:5507.

Bu hadis-i şerifi niye buyurmuş Peygamber Efendimiz?

(*Inne racülen kàle*) Bir adam Peygamber Efendimiz'e hitâben dedi ki: (*Yâ rasûla'llah, eyyü's-sadakati a'zamü ecran*) "Yâ Rasûlallah, sadakanın hangisi, sevap bakımından daha büyüktür?"

Onun üzerine, Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

(*En tesaddaka*) "Senin sadakayı vermendir, mal veya para olarak hayrını yapmandır; ne durumda iken: (*Ve ente sahîhun, şahîhun*) Sen sıhhatli iken, cimri iken; yâni malını seviyorken, parayı seviyorken, içinde cimrilik duyguları varken, (*tahşe'l-fakra*) fakir olmaktan korkarken; (*ve te'mülü'l-bekâ'*) ben daha çok yıllar yaşarım diye umuyorken tasadduk etmen sevaplıdır."

(*Ve lâ tümhil hattâ izâ belegati'l-hulkùm*) "Hayır işlemeni canın boğazına gelinceye kadar geciktirme!"

Tam hırıl hırıl, zor nefes alıyor, ölmek üzere, artık doktorlar başında... Söylüyorlar, "Artık ümit yok, elimizden gelen her şeyi yaptık, Allah bilir!" diyorlar. "Tabii, çıkmadık canda ümit vardır." diyorlar. Halbuki gidici hasta...

(*Kulte*) "O zaman dersin ki: (*Li-fülânin kezâ, ve li-fülânin kezâ*) 'Falancaya benim malımdan şu kadar verin! Falanca akrabaya da bu kadar verin, şuna da şu kadar verin!' (*Elâ, ve kad kâne lifülân.*) Sen desen de, demesen de zaten o para, o mal onlara gidecek, onların oldu zâten, onların olmak üzere..."

Sen artık ölüyorsun. Öldün mü, gitti mal... Hayır sıhhatliken, aklı başındayken yapacak insan.

İmrendiğim bir ihvanımız var. Kendisi zengin, fabrikatör. Babasından da bol para geldi, miras... Miras helâldir. Ölüm hak, miras helâl... Babası da çok takvâ ehli bir insandı, çok dürüst bir insandı. Babasından gelen miras malları, kendisine, hissesine düşen malların hepsini hayra harcadı. Şahane yaldızlı, zînetli, kocaman kubbeli bir güzel cami yaptı. Tıklım tıklım cemaat doluyor, taşıyor... Böyle fabrika gibi çalışıyor cami, imreniyorum.

Adam sağlığında yaptı ama, dua etmiş... Doktorlar korkutmuşlar bunu. Hastalanınca doktora gitmiş. Muayene etmişler;

“—Sen kansersin, öleceksin!” demişler.

“—Yapmayın yahu!”

“—Kansersin, öleceksin!”

“—Eyvaaaah! Ne yapayım?”

Atlamış Londra’ya gitmiş. Londra’daki doktorlara görünecek. Londra’ya giderken, yalvarmış Allah’a, demiş ki:

“—Ya Rabbi! Kanser olmuşum galiba... Sen bana ömür ver, ben şimdiye kadar aklımı iyi kullanmadım, hayır-hasenat yapmadım... Beni bu hastalıktan kurtar, beni öldürme, hayır yapmak istiyorum! Bundan sonraki ömrümde hayır yapmak istiyorum!” demiş.

Gitmiş Londra’ya... En meşhur doktorlara gitmiş. Muayene etmiş doktor, demiş ki:

“—Bir şeyin yok, basit ilaçlarla geçer!”

“—Yapma yâhu doktor, iyi muayene et!” demiş.

“—E, bir şeyin yok!” demiş doktor.

“—Bak, ben metin bir insanım, müslüman bir insanım ben, dayanıklıyım! Hani, amansız bir hastalığım varsa, kansersem filân söyle. Bileyim, hazırlanayım ölüme. Yani ne yapayım? Hani doktorlar saklar ya hastalığı... Böyle bir saklamaya lüzum yok, ben müslümanım, söyle!” demiş.

“—Yok yahu!” demiş doktor, “Hasta değilsin!”

“—Emin misin? Yemin et!” bilmem ne...

Yâni, hasta olmadığı anlaşılmış. Ondan sonra işte bu hayırları yapıyor, ölmeden...

Deniz kenarında otuz milyar mı dedi, ne dedi, otuz dönüm mü dedi, çok güzel bir yerde büyük arazisi varmış, ilkönce onu satmış.

“—Niye sattın?” dedim.

“—Ben enayi miyim?” dedi. “Şimdi ben ölünce, o arazi çoluk çocuğun eline geçecek. Deniz kenarında, orada onlar çıplak çıplak yüzecekler, dünyada keyif yapacaklar; ben mezarda azab göreceğim! Enayi miyim ben?” dedi.

İlk önce onu sattı. Bir kere deniz kenarında, yâni mirasçıların günah yapabileceği bir yer bırakmadı, evvela ondan kurtardı paçayı.

Ondan sonra camiyi yaptı. Ondan sonra camiyi büyüttü. Bir kubbenin yanına bir kubbe daha yaptı filân. Buna imreniyorum. Böyle insanlara imreniyorum. Neden? Sağlığında yaptı hayrını, çalıştırdı, gösterdi. Kuyuyu açtı, suyu akıttı,

şarıl şarıl, şarıl şarıl akıyor. Tamam...

“—Ben yapamadım da, evlâdım işte ben ölüyorum, sen benim bu paramla bir cami yapiver benim için olur mu?”

“—He he, baba yaparım...”

Yapar bekle... Bekle bakalım yapar mı, yapmaz mı? Para tatlı gelip de, desteleyip cebine koyar mı? Onu Allah bilir.

Nereden açtık bu sözleri bilmiyorum ama, işin başına tekrar gelecek olursak, Allah korkusundan ağlamaktan açtık galiba bu lafları... Ağlanacak çok halimiz vardır, günahımız vardır. Ağlayıp affımızı isteyeceğiz ve kötülüklerden vazgeçeceğiz, işi işler yapmağa niyet edeceğiz.

Bu gece dönüş gecemiz bizim, dönüm noktası... Milattan önce, milattan sonra gibi... Canberra'dan önce, Canberra'dan sonra diyeceğiz artık hayatımızda... Canberra'dan önce şöyleydim, Canberra Aile Kampı'ndan evvel şöyleydim; el-hamdü lillâh o hallerden kurtuldum diyeceğiz. Hepimiz, çoluk-çocuk, büyük; hepimizde bir değişiklik olacak bu gece, dönüş gecesi bu... Milattan önce, milattan sonra... Doğum gecemiz bizim bu, ayrı bir gece... Yeniden doğuş, yeniden müslüman oluş gecemiz olur inşâallah!

وَعَلَىٰ بَابِ السَّادِسِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ
فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(Ve alâ bâbi's-sâdisi melekün yünâdî: Tûbâ li'l-

müsellimîne fî hâzihi'l-leyleh) Altıncı kapıda bir melek, “Ne mutlu bu gece selâm verenlere!” der. Herhalde Rasûlüllah’a selâm vermek mânâsına olabilir. Veyahut da *müslimîne* olur, “kendisini teslim edenlere” demek. Öyle de okunması mümkün kelimenin...

Ben bunu şuna benzetiyorum. Çocuk, delikanlı, askerlik çağına geliyor. Şubeye yazışmalar, görüşmeler oluyor. Diyorlar ki:

“—Her türlü hazırlığını yap, şubeye falanca gün teslim ol!”

“—Peki!” diyor.

Yemek veriyor, ziyafet veriyor, dualar oluyor, vedalaşıyor. Ailesi getiriyor şubeye, askerlik yapacak delikanlıyı teslim ediyor. Teslim oldu artık... Yâni, kendi keyfine bir şey yapamaz artık. Onu askerlik şubesi alıyor, birliğine sevk ediyor. Her şey izinle, her şey sırayla, her şey bir düzen içinde oluyor. Kendisinin dediği olmuyor, birliğin dediği oluyor.

Ben İslâm’a gelmeyi buna benzetiyorum. İnsan İslâm’a geliyor, ne demek? Teslim oluyor. Teslim olunca ne yapıyor:

“—Ya Rabbi! Benim kendi aklım, fikrim, keyfim, zevkim geride kalsın, ben artık sana teslim oldum! Ne istersen emret, emrini tutacağım. Sana bağlandım, sana dayandım, sana kulluk yapacağım!” demek yâni, bu mânâyâ olabilir...

Ne mutlu böyle yapanlara, ne mutlu gönlünü Allah’a böyle tam döndürüp teslim edebilenlere! Veyahut da, ne mutlu Efendimiz’e salât ü selâm

getirenlere!

Tabi, salât u selâm da doğrudur mânâ olarak, o mânâyı versek... Çünkü salât ü selâm duaların en kıymetlilerindedir. Dua zaten ibadettir.

“—Neden en kıymetli duadır, salât u selâm?”

Çünkü, sen Rasûlüllah’a salât ü selâm edince, Rasûlüllah da sana salât u selâm ediyor. Rasûlüllah’ın salât u selâmına mazhar olan bir insan, kurtulur. Rasûlüllah’ın duasını kazanmış olur. Onun için, bu gecede salât ü selâmı çok edelim!

Rasûlüllah’ın ayı olan bu ayda, zaten en çok yapılacak işlerden biri, salât u selâmı çok getirmek... Bak burada liste var elimde, Allah râzı olsun okuyanlardan;

“—Dört bin dört yüz kırk dört *Salât-ı Tefriciye* okudum, duasını yapar mısınız hocam!” diyor.

Bu salevattır.

“—Bin tane *Salâten tüncînâ* okudum.”

Hani şu duaya başladığımız zamanki uzun; (*Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin, salâten tüncînâ bihâ min cemii’l-ehvâli ve’l-âfât...*) Bunu bin defa okumuş, Allah kabul etsin...

İki Kur’an hatmi var, kırk bir Yâsîn okunmuş, İhlâs hatmi var, ikibin kelime-i tevhîd çekilmiş... İki bin kelime-i tevhîd çok değildir, iki bin *Lâ ilâhe illa’llâh...* Yetmiş bin olsaydı, iki tane yetmiş bin olsaydı filan... Şimdi biz onları tamamlayalım inşâallah. Şu izahatı bitirdikten sonra...

Buradan Şimdi, meleklerin ne mutlu ne mutlu demesinden, biz bu gece ne yapacağımızı anlamaya çalıŐıyoruz. İŞimiz başka, kafamız dedektif gibi alıŐıyor Şimdi, ne yapacağımızı dŐŐunuyoruz.

وَعَلَىٰ بَابِ السَّابِعِ مَلَكٌ يُنَادِي هَلْ مِنْ سَائِلٍ
فَيُعْطِي سُؤْلَهُ

(*Ve alâ bâbü's-sâbi'*) yedinci kapıda, (*melekün yünâdî: Hel min sâîlin feyu'tà sü'lehû*) “Var mı içinizden Allah’tan bir dilek isteyecek olan? Haydi istesin! İstediği, dilediği verilecek!” diye bir melek nidâ eder.

Tamam, yaŐadık bu gece... El-hamdü lillâh, çok Şükür, bizi bu geceye ulaŐtıran Allah’a hamd ü senâlar olsun ki; “Yok mu isteyen, istediğini vereceğim!” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri... “Ne mutlu bir Şey isteyene Allah’tan, istediiği verilecek!” diyor bir melek.

Başka hadis-i Şerifler de var bunu destekleyen, bu manayı destekleyen. Onları belki okumaya vakit olmaz; çünkü insanoğlu zayıftır, uykusu geliverir filan... Neyse...

وَعَلَىٰ بَابِ الثَّامِنِ مَلَكٌ يُنَادِي هَلْ مِنْ مُسْتَغْفِرٍ
فَيُغْفِرُ لَهُ

(*Ve alâ bâbi's-sâmini melekün yünâdî: Hel min müstağfirin feyuğferu lehû*) Sekizinci kapıda da

bir melek şöyle sesleniyormuş ki... Rasûlüllah böyle cennetin kapılarına baktığı zaman, meleklerin seslenmelerini görüyor. Diyormuş ki o melek de:

“—Var mı Allah’tan mağfiret isteyen ki, mağfiret olunsun? Allah mağfiret edecek. Var mı afv u mağfiret olunmak isteyen; Allah onu mağfiret edecek! Ne mutlu tevbe ve istiğfâr edenlere ki, Allah onları mağfiret edecek!” diyormuş.

فَقُلْتُ يَا جِبْرِيلُ إِذَا مَتَى تَكُونُ هَذِهِ الْأَبْوَابُ
مَفْتُوحَةً قَالَ إِلَى طُلُوعِ الْفَجْرِ مِنْ أَوَّلِ اللَّيْلِ

(Fekultü: Yâ cibrîl, izâ metâ tekûnû hâzihi’l-ebvâbü meftûhaten) Peygamber Efendimiz bu cennetlerin halini müşahede edince, peygamberlik gözüyle görüp, peygamberlik kulağıyla, nübüvvet kulağıyla bu meleklerin nidasını işitince, Cebrâil AS’ye sordu ki:

“—Yâ Cebrâil! Ne zamana kadar bu devlet, bu saadet, bu mutluluk, bu imkân, bu fırsat? Saat kaç kadar, ne zamana kadar?” diye sordu.

Tabii, buradan şu çıkıyor, muhterem kardeşlerim. Hadiste söylenmiyor ama sezinliyoruz: Melek demek istiyor ki, yâni, “Ne mutlu bir şey isteyeneye, istediği verilecek! Bu kapıdan girecek cennete... Ne mutlu namaz kılanına, namaz kılanın kapısı buradan olacak, bu kapıdan girecek cennete...” gibi bir mânâ var. O kapıların açık olması, meleğin orada ne mutlu demesi ne demek? “Haydi öyle yapın

da, buradan girin!” demek. Yâni, o mânâ anlaşılıyor, muhterem kardeşlerim!

Sonra sordu:

“—Ne zamana kadar bu cennetin kapıları açık?” diye Peygamber Efendimiz.

(Kàle) Cebrâil AS buyurdu ki: (İlâ tulûi'l-fecr) “Tan yeri ağarmaya başlayıncaya kadar, imsak vaktine kadar...”

İmsakın kaç olduğunu saatime sorayım ben, bir dakika... Dördü yedi geçe, benim saat öyle diyor. Bir de ihtilaflı, Diyanet daha erken kesiyor vakti, falanca takvim daha geç... Yâni, üç buçukla dördü yedi geçe arasında bu iş bitiyor, pazar geçiyor.

Hadisi tamamlayayım: (Min evveli'l-leyli) “Gecenin evvelinden...” Yâni akşam namazından başladı, şu anda o vakitlerin, kıymetli vakitlerin dakikalarını kullanıyoruz; fecir vaktinde bitecek. Üç buçuk-dörtte bitecek bu fırsat...

ثُمَّ قَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى فِيهَا عُتَقَاءُ مِنَ النَّارِ
بَعْدَ شَعْرِ غَنَمِ الْكَلْبِ

(Sümme kàle: Yâ muhammed, inne lillâhi teâlâ fîhâ utakàü mine'n-nâr bi-adedi şîari ganemi kelb) “Bu gecede Allah’ın affettiği çok mü’min var. Çok günahkâr, cehennemî hak etmiş, cehenneme düşmesi durumu meydana gelmiş, cehenneme müstehâk olmuş çok mü’min kul var ki, Allah onları mağfiret edecek. Cehennemden

azad edecek, cehenneme atıp yakmayacak; Benî Kelb kabîlesinin koyunlarının postlarındaki kılları sayısında...”

Tabii, kıllarını saymak zordur dedik sabahleyin ama, aslında ne yaparsın? Bir santimetre karede kaç kıl var, sayarsın. Yarım saatte, on beş dakikada; bir santimetrede kaç kıl olduğunu sayarsın. Derinin kaç santimetre kare olduğunu bulursun, onunla çarparsın. Kaç tane koyun varsa, onun sayısıyla çarparsın. Ortaya kaç kişinin affolacağı çıkar. Yâni pek de hesaplanamayacak bir şey değil... Her şeyin kestirme hesabı var.

İnsanlar bunu anlasın diye, Peygamber SAS Efendimiz, Allah'ın çok kullarını affedeceğini anlatmak için, “Benî Kelb kabilesinin koyun sürülerinin, koyunlarının, postlarının tüyleri sayısı kadar” diye buyurmuş.

d. Kabul veya Red Gecesi

Aziz ve sevgili kardeşlerim! Bir de burada, izin verirseniz, uykunuz gelmezse, bir şey beni çok heyecanlandırdığı için, onu da okumak istiyorum. İsterseniz onu da okuyalım! Bakın, buyuruyor ki, kitabı yazan Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz; Kàdirî Tarikatının piri, Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz... Burada bazı kelimeler var, bana çok dokunduğu, tesir ettiği, heyecanlandırdığı için, onları size de okumak istiyorum.

Diyor ki, Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz... Edîb, çok edîb, çok güzel, kalemi çok kuvvetli, kitabı çok güzel. Buyuruyor ki:

لِأَنَّهَا لَيْلَةُ الْحُكْمِ وَالْقَضَاءِ وَلَيْلَةُ السُّخْطِ
وَالرِّضَاءِ لَيْلَةُ الْقَبُولِ وَالرَّدِّ وَالْوُصُولِ وَالسَّدِّ
لَيْلَةُ السَّعَادَةِ وَالشَّقَاءِ وَالْكَرَامَةِ وَالنَّقَاءِ فَوَاحِدٌ
فِيهَا يَسْعَدُ وَ الْآخِرُ فِيهَا يَبْعَدُ وَ وَاحِدٌ يُجْزَى
وَوَاحِدٌ يُخْزَى وَ وَاحِدٌ يُكْرَمُ وَآخِرٌ يُحْرَمُ وَوَاحِدٌ
يُؤْجَرُ وَآخِرٌ يُهْجَرُ

(*Liennehâ leyletü'l-hükmü ve'l-kadà, ve leyletü's-suhtu ve'r-ridà*) “Bu gece Allah’ın kulları hakkında hükmetme, mukadderatı tayin etme, kaza ve kaderi belirleme, tasdik etme zamanıdır.”

Ve tabii bu hükmetmek, mukadderatı tayin etmek; “Şu kulun mukadderatını şöyle eyledim, bu kulun hakkında şunu hükmeyledim!” Nasıl olur yâni? (*Leyletü's-suhtu ve'r-ridà*) Kimi kuluna kızdığı için ceza var; kimi kulunu sevdiği için, hoşnut ve razi olduğu için mükâfat var... Yâni hüküm ona göre oluyor.

Sonra, (*leyletü'l-kabûlü ve'r-red, ve'l-vusûlü ve's-sed*) “Bu gece Allah’ın kulunu kabul ettiği veya reddettiği gecedir. Kulun Allah’a kavuştuğu veya önünün engellendiği gecedir.” Seçtiği kelimeler, çok güzel kelimelerle anlatıyor. Ben de Türkçeleştirmeye çalışıyorum.

(*Ve leyletü's-saàdeti ve's-şakà', ve'l-kerâmeti ve'n-nakà*) “Bu gece bazı insanların mutlu,

bahtiyar mü'minler defterine yazıldığı gecedir; bazı insanların da kötü, günahkâr, Allah'ın sevmediği şakî kulları arasına yazıldığı gecedir.” Bazılarına ikramda bulunacak, bazılarından da intikam alacak. İşlediği günahın cezasını vererek, burnundan getirecek Allah! O gecedir.

فَوَاحِدٌ فِيهَا يُسْعَدُ وَالْآخِرُ فِيهَا يُبْعَدُ وَوَاحِدٌ
يُجْزَى وَوَاحِدٌ يُخْزَى وَوَاحِدٌ يُكْرَمُ وَآخِرٌ يُحْرَمُ
وَوَاحِدٌ يُؤْجَرُ وَآخِرٌ يُهْجَرُ

(Fevâhidün fihâ yes'adu, ve'l-âharu fihâ yüb'adu) Yâni, “Bir kul ebedî saadete erer bu gece; öteki kul da Allah'ın rahmetinden uzak düşer bu gece... (Ve vâhidün yuczâ, ve vâhidün yuhzâ) Bir kul mükâfâta mazhar olur, bir kul hüsran ve hizlâna mâruz olur.”

(Ve vâhidün yükremü, ve âharu yuhramu) “Bir kul ikrama, ikram-ı ilâhiyeye kavuşur; öteki kul mahrum kalır. (Ve vâhidün

yüecceru ve âharu yühecceru) Bir kul ecre nâil olur, öteki kuldân yüz çevrilir, uzaklaştırılır.”

فَكَمْ مِنْ كَفَنٍ مَغْسُولٍ وَصَاحِبُهُ فِي السُّوقِ مَشْغُولٌ
وَكَمْ مِنْ قَبْرِ مَحْفُورٍ وَصَاحِبِهِ بِالسُّرُورِ مَغْرُورٌ

(Fekem min kefenin mağsûlin ve sâhibühû fi's-sûki meşgûl) İşte, bu cümleler beni çok titretiyor: “Nice kefeni yıkanmış insan var ki, adam farkında değil, pazarda alış-verişle

meşgul.” (*Kefenin mağsûl*) Yıkanmış kefen demek. Kefenleri yıkıyorlar, zemzemle filan... Hazırlıyorlar, ölünce yıkanmış kefene saralım diye. (*Kem min kefenin mağsûl*) “Yıkanmış nice kefenler var ki, (ve *sâhibühû fi’s-sûki meşgûl*) sahibi çarşıda-pazarda, alış-verişte...” Yâhu kefenin yıkandı, haberin var mı?

(*Ve kem min kabrin mahfur, ve sâhibühû bi’s-sürûri mağrur*) Nice kazılmış kabirler var, kaderde o sene ölecek diye yazıyor ya! Yâni, daha kabri kazılmasa bile, kazılacağı yazılıyor. Nice kazılmış kabir var ki, sahibi sevinç içinde aldanmış, yaşayacağını sanıyor.” Mağrur, aldanmış demek.

Dünya hayatı aldatıyor insanı. İnsanı en çok aldatan duygu, *tûl-i emeldir*. Bunu size, gâliba *Melbourne*’deyken bir konuşmamda anlattım. Kaçınılması gereken en tehlikeli duygulardan, düşüncelerden birisi nedir? *Tûl-i emeldir*. *Tûl-i emel* ne demek? *Tûl*, uzunluk demek. *Arz* ve *tûl* diye eskiler bilirler. *Emel* de, ümit etmek demek. Ümidin uzun olması.

Neyi kötüymüş bunun, neresi kötüymüş? Şurası kötü, muhterem kardeşlerim! Adam sanıyor ki, çok yaşayacağım; halbuki, biraz sonra ölecek. Kefeni yıkanmış, adam çarşı-pazarda, alış-verişle meşgul. Kabri kazılmış, sevinç içinde oynamakla aldanmış, duruyor. *Tûl-i emel*... Yâni, “Bu sene ben ölmem. Bak, bu sene şimdi Berat Gecesindeyiz, daha ben kaç tane Berat Gecesi görürüm!” dedi mi insan... Bu nedir? *Tûl-i emeldir*. Ümidi uzayıp gidiyor...

“Ben bu sene ölecekler arasında yazıldıysam?” diye, böyle aklı başından gidecek insanın, öyle yalvaracak. Allah’a öyle kulluk etmesi lâzım. Tûl-i emel bunu yaptırmıyor insana...

“—Canım daha çok yaşarım, tevbe ederim!”

Ama öleceğini bilen insan ne yapar? Tedbirini alır, iyi insan olur, tevbekâr olur.

Allah rahmet eylesin, bizim bir eniştemiz vardı köyde... İzmir’de hastaneye gitmiş. Doktor açıkça demiş ki:

“—Arkadaş, sen ciğerini sigarayla mahvetmişsin, doldurmuşsun! zifir dolmuş senin ciğerin, katran doldurmuşsun sen ciğerine... Sen üç ay yaşarsın!” demiş. “Allah’tan ümit kesilmez ama, üç aylık kadar bir nefes alacak yer kalmış burada!” demiş. “Her taraf, zifir dolu, zift dolu... Senin ciğerinde hava alacak yer kalmamış ki, kardeşim!” demiş.

Biz tabii şehirdeyiz, haberimiz yok. Enişteye böyle demiş, kimseye de söylemiyor. Eve gelmiş. Kur’an-ı Kerîm’i açmış, hatimler indirmiş, tesbihler çekmiş... Üç ay içinde de, *Innâ li’llâhi ve innâ ileyhi râciùn*, ölmüş gitmiş. Yâni bilen insan ne yapıyor?

Tevbe ediyor, Kur’an okuyor, namaz kılıyor, malları bölüştürüyor, hakları dağıtıyor, helâlleşiyor, ödüyor, tedbir alıyor... Ummayan insan, bilmeyen insan tedbirini almıyor; daha çok iş yaparım diyor, o gece ölüyor.

Size anlattım ki, bize geçtiğimiz Mi’rac Kandili’nde bize vaaz eden insan [Selçuk

Eraydın] evine varamadı, yolda öldü. O gece bize vaaz etmişti, üniversite doçenti bir kardeşimiz; ertesi gece kabrindeydi... O camide vaaz ederken, tahmin ediyor muydu, “Ertesi gün ben kabrin içinde olacağım!” diye? Öyle onu bilse, insanda hal kalır mı?

İşte bu sözler beni çok duygulandırıyor. Bu duyguları sizin de duymanızı istediğim için, bu satırları okuyorum:

وَكَمْ مِنْ فَمٍ ضَاحِكٌ وَهُوَ عَنْ قَرِيبٍ هَالِكٍ وَكَمْ مِنْ
مَنْزِلٍ كَمَلٍ بِنَاؤُهُ وَصَاحِبُهُ قَدْ أَزْفَ فَنَاؤُهُ وَكَمْ
مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الثَّوَابَ فَيَبْدُو لَهُ الْعِقَابُ

(*Ve kem min femin dâhikün, ve hüve an karîbin hâlik*) “Nice gülen ağız var ki, yakın zamanda belâsını bulacak, helâk olacak.”

(*Ve kem min menzilin kemüle binâühû, ve sâhibühû kad ezüfe fenâühû*) “Nice bina vardır ki, sıvası, badanası tamamlanmış. Halbuki, sahibinin yok olma zamanı yaklaşmış.”

Adam köşk yaptırdım diye seviniyor; badanası bitti, boyası bitti, perdesini alayım-malayım... Ekseriyetle böyle oluyor muhterem kardeşlerim. Özene-bezene ev yaptıran, özendiği evine giremeden ruhunu teslim ediyor.

Çok misâli var bunun... Belki sizin de bildiğiniz yakınlarınızdan misaller vardır. Fani dünyaya aldanıyor insanlar.

(*Ve kem min abdin yercü's-sevâb, feyebdû le-*

hü'l-ikâb) “Nice kul vardır ki, Allah’tan sevap tahmin eder, ama ikâba müstehaktır.” Cezalı kuldur yâni. Bazı insanlar da kendisinin kötülüğünü anlayamıyor, halbuki cezaya müstehak... Bazısı haddini bilir de, bazısı bilmiyor.

Bak, Hasan-ı Basrî Hazretleri kabre gömülmüş de kabirden çıkmış gibi, böyle evinden beti benzi atmış olarak dışarıya çıkmış.

“—Ne oldu, hasta mısınız?” demişler.

“—Vallâhi, gemisi parçalanıp batan insandan daha fena durumdayım.” demiş,

“—E, niye?”

“—Hayatımı biliyorum, günahlarımı biliyorum kesin; ama, affolunduğumu bilmiyorum. Günahlarım af oldu mu, olmadı mı; bilmiyorum. Evet, ibadetlerimi yaptım ama, ibadetlerimi Allah kabul etti mi, etmedi mi; meçhul... Benden daha kötü durumda kim var?” demiş.

Onun için, yâni Hasan-ı Basrî, *tabiîn*in en büyüklerinden birisi. O ümit içinde değil, korku içinde; ama, ondan milyon kere daha derecesi aşağıda olan günahkâr, hiç pervasız, sanki sevap verilecek diye bekliyor.

İşte, tül-i emel hepimizi aldatıyor. İnsanoğullarının hepsi birbirine benzer. Birisinin başına gelen, ötekisinin de başına gelebilir. Allah bize uyanıklık versin...

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْبَشَارَةَ فَتَبَدُّو لَهُ الْحَسَارَةَ

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْجَنَانَ فَتَبَدُّو لَهُ النَّيْرَانَ

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْوَصْلَ فَيَبْدُو لَهُ الْفَضْلَ وَكَمْ

مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْعَطَاءَ فَيَبْدُو لَهُ الْبَلَاءَ وَكَمْ

مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْمَلَكَ فَيَبْدُو لَهُ الْهَلَكَ

(*Ve kem min abdin yercü'l-beşâreh, fetebdû lehü'l-hasâreh*) “Kimisi müjde bekler, ama ziyan haberi gelir.”

(*Ve kem min abdin yercü'l-cinân, fetebdû lehü'n-nîrân*) “Kimisi cenneti umar, düşünür ama, cehennem ateşine düşer.”

(*Ve kem min abdin yercü'l-vasl, feyebdû lehü'l-fasl*) “Kimisi

Allah'a kavuşacağını sanar ama, ayrılık nasibdir.” (*Ve kem min abdin yercü'l-ata', feyebdû lehü'l-belâ'*) “Nice kul Rabbinden atâ bekler, ama belâ gelir.” (*Ve kem min abdin yercü'l-mülk, feyebdû lehü'l-helk*) “Saltanat süreceğini sanar nice insan ama, helâke uğrar. Padişah oldum der, hükümdar oldum, başkan oldum der; ama helâki yazılmıştır.”⁶

İşte bunları sıralıyor Abdülkàdir-i Geylânî Hazretleri. Bu gece bunların tayin edildiği gece olduğundan, tabii yalvarıp da, Allah'tan alın yazımızın güzel olmasını istememiz lâzım! Pekiyi, yalvarınca bu işler değişir mi? Yalvaracağız da; “—Pekiyi, yalvaralım Hocam! Yalvaralım da, Allah acaba kabul eder mi?”

⁶ Geylânî, *Gunyetü't-Tâlibîn*, s.170.

Evet, Peygamber Efendimiz SAS'ın hadis-i şerifi var, buyuruyor ki:⁷

الدُّعَاءُ يَنْفَعُ مِمَّا نَزَلَ وَمِمَّا لَمْ يَنْزِلْ فَعَلَيْكُمْ
عِبَادَ اللَّهِ بِالذُّعَاءِ

(ك. عن ابن عمر)

RE. 207/14 (*Ed-duâu yenfeu mimmâ nezele, ve mimmâ lem yenzil*) “Dua gelmiş belâyı kaldırmağa da fayda sağlar; henüz gelmekte olan, ulaşmamış belânın da dönmesine fayda sağlar.” (*Fealeyküm ibâda'llâhi bi'd-duâi*) [Öyleyse ey Allah'ın kulları, size dua etmenizi tavsiye ederim!] Sahih hadis-i şeriflerde bildiriliyor ki:⁸

الدُّعَاءُ يَرُدُّ الْقَضَاءَ بَعْدَ أَنْ يُبْرَمَ

(ك. عن نمير بن أوس مرسل)

(*Ed-duâu yeruddü'l-kadâe ba'de en yübrame*) “Kulun yaptığı dua Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin hükm-ü ilâhîsini kesinlik kazanmışken değiştirir.

⁷ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.459, no:3471; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.670, no:1815; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.234, no:22097; Heysemî, *Mecmaü'zZevâid*, c.X, s.219, no:17191; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.63, no:3122; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.5, no:12420.

⁸ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXII, s.158; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.VI, s.511, no:8911; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1077; Nümeyr ibn-i Evs el-Eş'arî Rh.A'ten.]

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.63, no:3119; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.499, no:12407; RE. 207/12.

Allah duayı kabul eder.”

Değiştiren gene Allah... “Kulum dua etti, değiştirin!” der, değişir. Hüküm onun olduğundan, “Haydi dua etti kulum, kabul ettim duasını. Söyle yapın!” der meleklerle, onun dediği olur.

Onun için dua edeceğiz, çok dua edeceğiz, yalvaracağız. Allahu Teâlâ Hazretleri bizi afv u mağfiret eylesin diye...

e. Zikir Dersi Tarifi

Ama evvelâ, kardeşlerimizi tarikata bir alalım! Evvelâ işi bir sağlama bağlayalım; ondan sonra, okunan şeylerin duasını yaparız, zikrimizi yaparız. Bir kardeşimiz kaza geçirmiş, komadaymış; dua ederiz. Ders almak istiyoruz diye bir haber daha geldi. Pekâlâ... Şimdi ders tarifi yapalım!

1. Tevbe ve İstiğfar

Ders tarifi yapmak için, önce tevbe ve istiğfar ediyoruz; Allahu Teâlâ Hazretleri günahlarımızı affetsin diye... Zaten bu gece tevbe ve istiğfar edecektik; buyurun aşk ile, şevk ile, göz yaşı ile beraberce tevbe edelim, Allah bizleri afv u mağfiret eylesin:

“—*Estağfiru'llâh...* (100 defa)

Estağfiru'llâh el-azîm, el-kerîm, er-rahîm ellezî lâ ilâhe illâ hû, el-hayye'l-kayyûme ve etûbu ileyh...

Allâhümme ente rabbî, lâ ilâhe illâ ente halaktenî, ve ene abdüke, ve ene alâ ahdi ke ve va'dike, me'steta'tu eüzü bike min şerri mâ

sana'tü, ebûu leke bi-ni'metike aleyye ve ebûü bi-zenbî, fa'ğfirlî feinnehû la yağfiru'z-zünûbe illâ ente.

*Amentü bi'llâh, ve bimâ câe min indi'llâh...
Ve amentü birasûli'llâh, ve bimâ câe min indi rasûli'llâh... Amentü bi'llâhî ve melâiketihî, ve kütübihî, ve rusulihî ve'l-yevmi'l-âhiri ve bi'lkaderi, hayrihî ve şerrîhî mina'llâhi teâlâ...
vel ba'sü ba'de'l-mevti hakkun, eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühü, sâdıku'l-va'di'l-emîn, salla'llahu aleyhi ve âlihî ve sahbihî ecmaîn, ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'ddîn...*

Allah-u Teâlâ Hazretleri, şu mübarek gecede yapmış olduğumuz tevbe ve istiğfarlarımızı lütfuyla, keremiyle kabul eyleyip; şu zamana kadarki işlemiş olduğumuz bütün suçlarımızı, günahlarımızı afv u mağfiret eylesin... Bundan sonraki ömrümüzde günahlara, haramlara bulaşmadan, sevdiği kul olarak yaşamamızı nasib eylesin... Bizi yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin... Şeytana uymayan, nefse aldanmayan, dünyanın fani lezzetlerine kapılmayan, ahireti hiç unutmayan, dâimâ Allah yolunda, Allah'ın sevdiği kul olarak yaşayıp, sevdiği işleri yapan kullardan eylesin...

Allah-u Teâlâ Hazretleri, bir kul ne kadar günahkâr olsa, kendisinden ümit kesilmemesini Kur'an-ı Kerim'de emrediyor. Emrediyor, tavsiye ediyor. Peygamber Efendimiz'e emrediyor ki:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا
تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ
جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

(الزمر: ٥٣)

(*Kul yâ ibâdiye'llezîne esrefû alâ enfüsihim*)
“Kullarıma bildir, günah işleyen kullarıma
bildir; (*Lâ taknetù min rahmeti'llâh*)
‘Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyiniz!’ de,
onlara ‘Allah’ın lütfundan ümit kesmeyin!
(*Inna'llàhe yağfiru'z-zünûbe cemîà*) Bak, Allah
günahları toptan affediverir. (*Innehû hüve'l-
gafûru'rrahîm*) O Gafur’dur, çok mağfiret
edicidir.” *Gafûr*, mübalağa sigasıdır. *Rahîm*,
çok merhametli demek, o da mübalağa
sigasıdır... Yâni, “Çok mağfiret edicidir. Sayıya,
hesaba gelmeyecek şekilde çok rahmet edici,
merhamet edicidir.” (Zümer, 39/53) Hesaba
sığmayacak kadar fazla miktarda demektir.

Allah’ın rahmetinden ümit kesmek yoktur.
Allah-u Teâlâ Hazretleri günahları affeder.
Yalnız tevbe etse de, bazı şeyler silinmez.
Bunları da söylemem lâzım! Evet, tarikata
giriyorsunuz, Allah’a tevbe ettiniz, Allah
günahlarınızı affetsin, silsin... Sizi, anadan
doğmuş gibi tertemiz eylesin... Tamam. Amma,
kul hakları silinmez. Adamın tarlasını almış,
gelmiş Kâbe’nin karşısında;

“—Tevbe ya Rabbi, tevbe ya Rabbi, tevbe ya
Rabbi!”

Tevbe ama, o malı sahibine ver bakalım! Malı sahibine ver. Haksâ, hakkı sahibine vermeden olmaz. Kul haklarını sahibine vereceksin. Sahibiyle helalleşeceksin.

“—Hocam, evet, ağzına sağlık, doğru söylüyorsun; kul haklarını sahibine ödemek lâzım ama, sahibini bilemediğim kul hakları var! Bir de sahibini biliyorum da, öldü adamcağız... Kimsesi de yok. Şimdi ben ne yapacağım? Ocağıma incir mi dikilecek? Ne olacak benim halim? Yani, adam yok ki helalleşeyim, helalleşme fırsatı yok!”

Hah, böyle ümitsiz durumdaysa, hakkını bir hayır yerine verirsin. Meselâ, vakfımıza verirsin... Dersin ki:

“—Ya Rabbi, bu onun hayrî olsun! O zatın hayrî olsun. Kendisi sağ olsaydı, verecektim; hayatından sonra onun hayrî olsun... Bak bunu ödüyorum, benim kusurumu bağışla... Kul hakkını benim üzerimden sil!” desin; Allah siler...

Hacca gitmiş olan bir insan; bu durumda kul borçları varsa, kul hakları varsa... Kul haklarında mânevî haklar vardır bir de, parayla ödenmez. Yani adam küçükken iyilik yapmış, gitmiş. Kadın küçükken bunu emzirmiş, bakmış; sonra gitmiş... Veyahut iki arkadaş bir arada, bir odada uzun zaman beraber kalmışlar, birbirine hakları geçmiş... İşte bu gibi hakları, yalvarır yakarırsa insan, haccettiği zaman Mina'da bunlar da ödenir. Arafatta,

Müzdelife'de, Mina'da dualar yapıyor ya. En sonunda Mina'da, kul hakları da ödenir diye

müjde vardır.

Tabii, sahibi varsa vermek şart... Vermeyeyim de Mina'ya gideyim, orada ödettireyim diye kurnazlık sökmez yâni. Onun için, kul haklarından kurtulmaya çalışın! Kurtulma imkânı yoksa, onun namına hayır yapın, hacda dua edin; Allah kul haklarından kurtarsın...

Bir de, kılmadığınız namazlar varsa, tutmadığınız oruçlar varsa, onlar da affolmaz. Ne zamandan kılacaktı? “Yedi yaşında öğretin, on yaşından itibaren kılın!” diyor Peygamber Efendimiz. “Kılmadığı zaman zorlayın!” diyor.

“—Çocuğun kaç yaşında?”

“—Altı yaşında!”

“—Tamam, şimdiden alıştı!”

Yedi yaşında namazı muntazaman kıldırmaya başla... On yaşında kılmazsa, patlatacaksın bir tane!

“—Haa, bak, bu işin şakası yok!” diyecek, “Babam kızıyor!” diyecek... Oradan sen bir iki patlatırsın, belki patlatmaya lüzum bile kalmaz, o alışır. On yaşından itibaren kılacaktı...

“—Kılmadım hocam ben de, otuz yaşına kadar avare avare dolaştım; efelik yaptım, afyon içtim, kahveye devam ettim, içki içtim, günah işledim filan da... Otuz yaşında, bir vaazda uyandım!” veya, “Bir yakınım öldü, içime bir yumuşaklık geldi, tevbe ettim!”

Bak, o ayrı... On yaşından, otuz yaşına kadar ki namaz borçlarını ödeyeceksin, oruç borçlarını ödeyeceksin.

“—Eee, geçti vakti...”

Vakti geçti, borç borç olarak kaldı. Ya vaktinde kılacaktın; kılmadın ya, şimdi ödeyeceksin! Şimdi de ödemezsen ne olur? Ahirette büyük cezaya çarptırılarak ödersin. Gene ödeyeceksin. Yâni ödememek yok!

Ahirette nasıl ödenir?. Kızgın taşların üstünde, cayır cayır yanarak ödenir.

Peygamber Efendimiz sahih bir hadis-i şerîfte, İmam Nevevî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte... Bu gece uyumayacağız diye lafı uzatıyorum böyle, dinlenilecek yerde dinleniriz inşaallah...

Cebrâil AS'la giderken, iki adam görüyor Peygamber Efendimiz... Tabii bunlar birer müşahededir. Allah gösteriyor, bilgi sahibi olsun peygamberi diye. İleriye ait şeyleri de gösterir. Cenneti de gösterir, meleklerin sesini de duyurur Allah... Peygamberi çünkü, bilgi verecek insanlara.

Şimdi bir adam var, kocaman bir kayayı alıyor, öteki adamın kafasına bir patlatıyor. Cinayet gibi... Bir patlatıyor, öbür adamın kafası parça parça oluyor... Kafatası, etleri, kemikleri, beyni dağılıyor. Ama Allah tarafından tekrar beyni, kafası yerine geliyor. Hani, video filmini geri çekersen ne olur? Gene olur... Allah her şeye kâdirdir. Videoda oluyor da, Allah onu yapmaya kâdir değil mi? Tekrar kafası aynı durumuna geliyor, bir daha vuruyor, gene dağılıyor. Gene bir daha eski haline geliyor. Bir daha vuruyor... Böyle azablandırılıyor.

Yani, ahirette kafası dağıldı diye ölüp, kurtulmak yok... Dünyada insan bir defa ölür. Bir kurşunu yer, “Ah, yandım!” der, küt devrilir ve ölür. Bir defa... Ahirette, cehennemde ölmek yok ki, kurtulsun. Devamlı azab çekeceği için, kafasına vuruluyor, dağılıyor kafası, o acıyı çekiyor. Tam dünyadaki acı gibi acıyı çekiyor, mahvoluyor. Ama kafası bir araya geliyor, gene aynı olay oluyor.

Neden?

لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ
عَذَابِهَا

(الفاطر: ٣٦)

(*Lâ yukdà aleyhim feyemûtû ve lâ yuhaffehu anhüm min azabihâ*) [Ölümlerine hükmedilmez ki ölsünler; kendilerinden cehennem azabı da hafifletilmez.] (Fâtır, 35/36)

(*Li-yezûku'l-azâb!*) Azabı çeksinler diye, Allah böyle azabı tekrar ettiriyor zebanilere.

Diyor ki Peygamber Efendimiz, bu müşahedeyi görünce, Allah gösteriyor tabi bunu Rasûlüllah Efendimiz'e... Bir gecede yedi kat semâvâtı geçip, Arş'ı, Kürsi'yi dolaşıp, cenneti, cehennemi görüp, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzuruna varıp, Mi'rac edip döndüğüne göre, bir geceye o kadar müşahedeyi sığdırdığına göre, Allah neler gösterir.

Rasûlüllah Efendimiz Cebrâil AS'a sordu:

“—Yâ Cebrâil, bu adam bu adama niçin vuruyor?”

Biliyor ki, Allah’ın emriyle vuruyor. Yani vurmasın diyecek ama, azab görüyor. Azabının şekli o.

Cebrâil AS dedi ki, muhterem kardeşlerim:

“—Yâ Rasûlallah! Bu kafası kırılan herif, dünyadayken namazın farz olduğunu biliyordu ama, bildiği halde kılmıyordu. Bu kafayla mı biliyordun da kılmadın, hangi kafaya hizmet ettin de kılmadın diye, ondan böyle azap görüyor!” dedi.

Bakın, Allah *Azîzün zü’ntikàm*’dır. Allah’ın Esmâ-i Hüsnâsı vardır, Rahman’dır, Rahîm’dir ama; Aziz’dir, intikam sahibidir. Züntikàm, zû intikàm... İntikam alacak. Kimlerden intikam alacak? Katillerden, kâfirlerden, müşriklerden, zalimlerden, günahkârlardan. Asilerden, mücrimlerden, sözünü dinlemeyenlerden; Allah cehennemde onlara azab verecek. İntikam almak oluyor tabi o, *Azîzün zü’ntikàm*. İntikam sahibi olmasının sonucu. Cehennem Allah’ın ne yeri? İntikam alma yeri, cehennem...

Onun için, tarikata giren kardeşlerim ne yapacak? Bir; tevbe edecek... Ettik beraberce... Hem de en güzel aylardan birinde, en güzel gecelerden birinde, en mübarek bir zamanda beraberce tevbe ettik. Allah tevbemizi kabul etsin, geçmiş günahlarımızı silsin...

Kul haklarını sahipleri ile konuşacak, ödeyecek. Sahibi bulunmayan kul hakları için de haccedecek, sadaka verecek, onları temizleyecek...

Sonra, kılmadığı namazları kılacak. Tutmadığı oruçları tutacak. Neden? Sonunda azap var. Allah *azîzün zü'ntikâmdır*, bu işin ihmale gelen tarafı yoktur. Gözyaşları içinde ödeyecek namazları. Eee, nasıl öderim bu kadar çok namazı? Her namazın arkasından bir namaz öde, bir namaz öde, yavaş yavaş ödenir.

Çok vakit bulursan;

“—Dur ben, şurada bir günlük namazımı kaza edeyim!” dersin, ödeyiverirsin filan...

Böyle böyle, böyle böyle... Borç azalır azalır, ödenir. Bir zaman gelir, ödenir. Onun için, namaz, oruç borçlarınız varsa, onları da ödeyin!

Dargınlar varsa, dargınlar barışsın! Allah dargınları, kin tutanları, bu gece affetmiyor ya... Onları biliyoruz ya. Sabahki derste dinlemiştik. Dargınlarla barışın, küslükleri kaldırın!

Sonra, devamlı abdestli gezin! Abdestli gezen insanın etrafında melekler toplanır. Şeytan yanına sokulamaz. Bunun faydası büyüktür. Şeytan insanı yakaladı mı, pençesini geçirdi mi, bağırtta bağırtta günahı işletir. Siz bunu kendiniz de bilirsiniz, günah olduğunu bilir insan, yapmamam lâzım der, söz vermişim der, tevbe etmişim der; gene gider, içkiyi içer. Gene gider kumarı oynar. Gene gider, zinayı yapar. Gene gider, Allah'ın haram kıldığı bir işi yapar.

Neden? Şeytan bir insana pençeyi taktı mı, kedi fareyi yakaladı mı, bırakıyor mu? Bırakmıyor. Arslan geyiği yakaladı mı, bırakıyor mu? Bırakmıyor. Ne yapıyor? Parçalıyor. Şeytan da

korkunç bir mahlûktur. Şeytanın korkunçluğunu bilmiyorsunuz. Gözünüzden perde kalksa, şeytanı hakîkî suretinde görseniz, ödünüz patlar, yere düşersiniz, bayılırsınız, ölürsünüz.

Şeytan korkunç bir mahlûktur, aldatmağa çalışıyor insanı. Ne yapacaksınız? Abdestli gezeceksiniz, en iyisi yanınıza yanaşmasın. Yanınıza yanaştı mı, günahı işletmeye çalışır.

Şeytan ne yapıyor, muhterem kardeşlerim? Peygamber Efendimiz bize çok şeyler öğretti... Ezan okunduğu zaman, ezanın duyulmadığı yere kadar kaçıyor. Kaçıyor... Bunu hadis-i şeriflerden okumadık mı? Okumadınız mı, hocalardan duymadınız mı? Kaçıyor... Demek ki ezanı sevmiyor, ibadeti sevmiyor. Abdestli olanın yanına sokulamıyor, vesvese veremiyor, diş geçiremiyor, söz şey yapmıyor, yanı zararı olmuyor.

Kafesteki arslanın size zararı var mı? Hayvanat bahçesinde gidip seyrediyorsunuz. Üç metre boyunda kaplanın karşına geçiyor çocuk, gırrrr diye alay ediyor. O ormanda yapsaydı da, öyle görseydi bunu. Şimdi burada kafesin arkasında bir şey yapamıyor.

Haa, şeytanı kafese alalım! Abdestli gezelim, şeytan yanımıza sokulmasın; veya, kendimiz zırh içinde olalım!

Şimdi Sydney’de denizin altına bir tüp varmış, şeffaf. İnsan oraya giriyormuş, bakıyormuş, köpek balıkları dışarıda dolaşıyor.

“—Korkmuyor musun köpek balıkları seni parçalar diye?”

“—Canım tüpün içindeyiz ya hocam! İŖte bir Ŗey olmaz. DıŖarıda onlar dolaŖıyor. Biz de burada emniyet içinde onu seyr ediyoruz.”

Hah, iŖte bu emniyeti sağla kendine! Devamlı abdestli gez, Ŗeytan yanına sokulmasın... Sana vesvese vermesin, aklını elmesin, kalbini paralamasın... Seni günaha ekmesin, Allah’ın karŖısında mahcup duruma dŖrmesin, Allah’a âsî etmesin...

Muhterem kardeŖlerim! Bu, byklerimizimizin tavsiyesi, Peygamber Efendimiz’in sözü bu:

“Bir insan abdestli yattı mı, gökten melekler onun vücudunun böyle nrâniyetini görür, uçarlar, yanına gelirler. İzdihamlı bir Ŗekilde yatak odası melek dolar.” Neden? Abdestli yattı diye.

İç amaŖırını ile, atleti ile vücudu arasında bir melek der ki:

“—Yâ Rabbi, bu kulun abdestli yattı. Sen bunu afv  mağfiret eyle yâ Rabbi!” der.

Bunu, hadis-i Ŗerifte Peygamber Efendimiz bildiriyor. Biz meleği göremiyoruz, biz Ŗeytanı göremiyoruz ama, (*Âment bi’llâhi ve melâiketihî*) Allah’a inandık, meleklerine inandık diyoruz. Görmediğimiz halde inanıyoruz! İmanımızın bir parçası. Hıristiyanlar da biliyor. Yahudiler de biliyor, baŖka dinler de

biliyor, melek var! Melek var, gören görüyor.

Ne olurmuŖ Kadir gecesinde? Cebrâil AS gelirmiŖ, mü’min kullarla musafaha edermiŖ. Musafaha edildiği nasıl anlaŖılırmıŖ? İnsana böyle bir rpme geliyorsa, hah Cebrâil AS musafaha etti

de ondan. Bak, melekler var.

كِرَامًا كَاتِبِينَ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ

(الانفطار: 11-12)

(*Kirâmen kâtibîne ya'lemûne mâ tef'alûn*)
[Şunu iyi bilin ki, üzerinizde şerefli yazıcılar vardır. Onlar yapmakta olduklarınızı bilir.]
(İnfitar, 82/11-12)

İnsanın hafaza melekleri var, insanın amellerini yazıyorlar. Âmennâ ve sadaknâ. Cebrâil var, Azrâil var, ölüm meleği... Bir sürü melek var. Melek gelir. Şeytan yanına gelemes insanın. Abdestli gezeceksiniz kısacası. Yâni ben sizi iknâ etmek için söylüyorum. Devamlı abdestli gezeceksiniz. Faydası var diye söylüyorum. Zor gelir insana, şeytan abdest aldirtmak istemez. Şeytan ütün bozulacak diye vesvese verir:

“—Bak grand-tuvalet giyindin, boş ver şimdi namazı kılma! Ütün bozulacak, pantolonunun arkası kırışacak. Şimdi öbür tarafa gideceksin, seni beğenmezler.” der.

“—Defol kepaze!” demek lâzım ona. “Allah beğensin kâfi!” demek lâzım amma, ütüsü bozulacak diye birçok insana namaz kıldırmas bu şeytan. Biliyorum. Üşendirir, abdest aldirtmaz, biliyorum, üşendirir. Yahu ne olacak. Aliver. Gir şurada abdest al.

“—Yok hocam, hık da hocam...”

E ne eveleyip, geveliyorsun? Al, olsun bitsin işte! Kır şu şeytanın bacağını, kafasını. Al

abdesti. Almıyor. Ne olacak? Al.

Adet edilmiş diş fırçalamak, sabah akşam çocuğuna öğretiyorsun:

“—Gel bakayım buraya, al bakayım fırçayı! Haydi bakalım fırçala dişlerini!”

Haydi bakalım, Allah rahatlık versin! Dokuz oldu mu çocukların uyku vakti, yatsın. Dişlerini fırçalasın, öyle yatsın... Ne öğretmişlerse, on göre; pijamanı giy, duanı yap, yat.

Bak öğretildi mi güzel alışkanlıklar, alışılabiliriyor. Sen de Allah'ın emrettiği, Rasûlullah'ın emrettiği güzel şeyleri yap! Abdestli gez!

“—E, zor biraz...”

Çalıştığın fabrikadaki işin kolay mı, torna tezgâhında çok mu rahattın? Parayı kolay mı kazanıyorsun çarşıda, pazarda, yazda, kışta elalemin emrinin altında, sabahın erken saatinde, gecenin geç vaktinde? Burada da sevap kazanacaksın, biraz fedâkârlık yap!

Ama bu şeytan insanı çok kolay aldatıyor. Aldanmayacağız, abdestli gezeceğiz tamam mı? Tamam.

Sonra her gün zikir vazifelerini yapacaksınız. Tarikatın zikir vazifelerini yapacaksınız.

“—Kim çıkardı hocam bu zikirleri, sen mi çıkarttın?”

“—Hayır! Peygamber SAS Efendimiz'in tavsiyelerin size söyleyeceğim. Bak ne dedi kaçınıcı cennetin kapısında bir melek: “Ne mutlu bu gece zikir edenlere!” demedi mi?

Demek ki, zikri Es'ad Coşan çıkartmamış. Abdülkadir-i Geylânî Efendimiz'in kitabında var, hadis-i şerifte var. Ebû Hüreyre RA'ın hadis-i şeriflerinde var.

Ebû Hüreyre RA'ı söyledim size. Böyle tahtadan tesbihi yokmuş ama, Nesi varmış? İki bin düğümlü ipi varmış. Kolayını bulmuş mübarek. Allah şefaatine erdirsin... Uzun böyle tesbih yapacak teknoloji yok.

Bu benim tesbihim güzel bir tesbihti. Yakından bakarsanız, bin dolar verseniz vermem, güzel... Ama o ne yapmış? Bir ipi düğüm yapmış, düğüm yapmış, düğüm yapmış... İki bin düğüm. Ne olacak iki bin düğüm? Yarıya katlarsa bin eder. Yâni bin demek. o demek binden fazla yapıyor ki iki bin yapıyor. İki defa çekerse, dört bin eder. Bir tane daha çekerse beş bin eder. Bir hesabı var kafasına göre kendisinin. O tesbihi çekmeden, o düğümleri çekmeden yatmazmış.

Demek ki, Es'ad Coşan çıkartmamış zikri, tamam mı?

Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifini okuyoruz. Aleyhimizde dedikodu yapıyor millet... Zikredenleri bid'atçı sayıyor. Bizi sevmezler, biz böyle sarıkla camiye gideriz; "Bunlar şeyhtir, bunlar zikir erbâbıdır!" derler, beğenmezler bizi... Arab'ı beğenmez, Acem'i beğenmez, kimse beğenmez. Allah beğensin! Ne yapalım? Biz onların beğenmesini istemiyoruz. Allah beğensin...

Aleyhimizde konuşurlar. Bu zikri biz Kur'an-ı

Kerim’de okuduk, hadis-i şeriflerden okuduk da ondan yapıyoruz! Onları söyleyeceğim size.

Her gün zikir vazifelerinizi yapacaksınız. Neden? Çünkü zikir çok sevaplı, muhterem kardeşlerim! Çok sevaplı! Ne kadar sevaplı? Bire yetmiş bin misli sevaplı! Bire yetmiş bin. Hatta onun da yetmiş katı bazen, çok sevaplı bir ibadet, zikir çok sevaplı.

Sonra çok kolay bir ibadet. Adam hasta ise, oruç tutamıyor; hacca gidemiyor, vekil gönderiyor. Fidyeye-i savm ödüyor, orucun fidyesini veriyor. Hastaysa hacca gidemiyor. Ayağında rahatsızlık varsa, secde yapamıyor, oturarak kılıyor.

Doktor demiş ki:

“—Eğilme, kalbin var, oturarak namaz kıl!”

Tamam. Böyle oturuyor, “*Allahu ekber!*” diyor, böyle namaz kılıyor hasta...

Her ibadetin bir zorluğu var ama, zikir çok kolay. Adamın aklı varsa başında, felç bile olsa “Allah” diyebilir. Aklı var ya! Aklı varken “Allah” diyebilir. Bir defa “Allah” dese, yetmiş bin misli sevap alıyor. Günahları sapır sapır dökülüyor. Kolay bir ibadet, harc-ı âlem. “Allah” diyorsun, zikir oluyor. “*Lâ ilâhe illa’llah*” diyorsun, zikir oluyor. Kolay ibadet, sevabı çok.

Bir de, bir öbür tarafı var işin. Madalyonun arkasında, perdenin arkasındaki kıymetli tarafı var. Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisini zikreden kulunu, zikrediyor:

فَاذْكُرُونِي أَذْكَرُكُمْ

(*Fe'zürûnî ezkürküm*) “Siz beni zikredin, ben de sizi o zaman zikrederim.” (Bakara, 2/152)

Allahu ekber! Allah kulunu zikrederse ne olur? Allah kulunu zikrederse çok hayırlı olur, kul çok hayırlara erer! Biz “Allah, Allah...” dersek, sevap kazanırız. Allah kulunu zikretti mi, kul Allah'ın rahmetine gark olur. Allah'ın rahmetine mazhar olur, Allah'ın sevgili kulu olur! Allah'ın sevgisini kazanmak için, bu zikir vazifesini yapacaksınız.

“—E Hocam, şimdi yavaş yavaş bu akşam, sen bizi kandıra kandıra, kandıra kandıra, sonunda hû çekenlerden mi yapacaksınız?”

Öyle yapacağım! Açıkça söylüyorum, niyetim o ama; Peygamber Efendimiz'in hadis-i şeriflerini, ayet-i kerimelerini okuyarak söylüyorum. Bak ayet-i kerimeye, Kur'an-ı Kerim'den yerini gösteriyorum, Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

فَاذْكُرُونِي أَذْكَرُكُمْ

(*Fezkürûnî ezkürküm*) “Siz beni zikredin, ben de sizi zikrederim.” (Bakara, 2/153)

Başka bir ayette de buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا
ذِكْرًا كَثِيرًا وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenü'zküru'llàhe zikren kesîrâ. Ve sebbihûhu bükreten ve asîlâ*) “Ey iman edenler, Allah’ı çok çok zikredin! Sabah akşam onu tesbih eyleyin!” (Ahzab, 33/41-42)

“—Eee hocam! Daha daha?”

وَإِذْ كُرِّسِمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

(الانسان: ٢٥)

(*Ve'zküri'sme rabbike bükreten ve asîlâ*) “Sabah akşam Rabbinin ismini söyle!” (İnsan, 76/25)

Bak ismini söyle diyor. Çünkü kimisi kaytarıyor, mânâyı büküyor. Kimisi mânâyı başka tarafa alıyor. Yâni, bu yarım bilgi sahipleri var ya!

Bakın bugün cumada imam, kadın haklarından, yâni kocanın karısına karşı vazifelerinden bahsetti. “Yâhu, bu akşam Beraat gecesi!” demedi. Bangır bangır Türkiye camilerinde herkes, “Bu akşam Beraat gecesidir, gözünü aç, ibadet et!” der. E, niye saklıyorsun? Niye söylemiyorsun? Ne var yâni? Bak Abdülkâdir Geylânî Efendimiz kadar da mı âlimsin sen? Bu hadislerin hepsi yalan mı? Bunları niye söylemiyorsun Allah’ın kullarına? İbadet etsinler, sevap kazansınlar, kurtulsunlar.

Onun için, her alimin sözü dinlenmez, Kur’an’a uyana tâbî olmak lâzım, sünnet-i seniyyeyi bile-ne tâbî olmak lâzım! Taassubu olmayana tâbî olmak lâzım, bir sivri tarafı olmayana tâbî olmak lâzım! Maalesef çok tuzaklar var. Allah’ın rızasını

kazanma yolunda çok maniler, çok tuzaklar var.

Hülâsa, zikir vazifelerinizi yapacaksınız. Ayet var, hadis var, çok kesin... Sahabe-i kiram yapmış, Peygamber Efendimiz yapmış. Peygamber Efendimiz'in yapmayı tavsiye ettiği zikirleri söyleyeceğim. Yetmez mi? Efendimiz yapın demiş. Yerini göstereceğim. Mutmain olmayacak mısınız? Bırak hucu desinler. Öyle kandırıyorlar. Gerici demiyorlar mıydı müslümanlara? “—Müslümanlar gerici!”

Yahu, ben gerici olmayayım, ilerici olayım. İlerici olmak için ne yapacağız?

“—Plaja gideceksin, bira içeceksin, tiyatroya gideceksin, balo seyredeceksin, öpüşeceksin, sarılacaksın, dans edeceksin...

Bunların hepsi ilericilik. Bunları yaptın mı makbul insan oluyorsun. Beş yıldızlı oluyorsun.

Namaz kıldın mı kötü insansın, oruç tutun mu kötü insansın, sakal bıraktın mı gericisin, cübbe giydin mi fenâsın, sarık sardın mı kötüsün, şeyh oldun mu yandın! Tarikat erbabı oldun mu, mürid oldun mu, derviş oldun mu; eyvah! Kanunlara aykırı...” filân diye korkutmuşlar.

Sen gerici olmaktan korkmuyorsun, camiye geliyorsun, “Elhamdü lillâh müslümanım!” diyorsun da; Allah'ın emrettiği zikri niye yapmayacaksın? Onu da yaparsın. Kim ne derse desin. Sen doğruyu tesbit et de, doğru olduğunu anladıktan sora yap da, kim ne derse desin...

“—Ben Allah'ın yolunda yürüyorum. İşte ayet, işte hadis!” dersin.

Tenkid eden, eder. Peygamber Efendimiz’i de tenkid etmişler. Ben tenkid edilmeye alıştım. Çok ağır geliyordu baştan. Biraz sinirli, biraz da onurlu bir insandım. Biraz da kibirliydim galiba... Belki de gene öyleyimdir, Allah affetsin... Kötü şey söylendi diye üzülüyordum. Alıştım, vız geliyor!

Hastanede ameliyat olacağım. Karnımın şurasından şurasını caaaart yaracaklar, üç dört çeşit ameliyat olacağım. Ameliyat olacağım, ya ölürsem? Hani, bazen narkoz veriyorlar, ayıltamıyorlar. Yâni ilim her şeyi halletmiyor. Narkoz veriyorlar, bayıltıyorlar, ayıltamıyorlar adamı, ölüyor.

“—Ameliyat başarılı geçti; ama narkozdan çıkartamadılar, hasta öldü.”

Gazeteler böyle yazıyor. Şimdi ben ameliyat olacağım, karnımın bir ucundan öbür ucuna cart kesecekler, kaç saat baygın kalacağım. Haydar Paşa Numûne Hastanesi’ne yatmışım, evden de saklı ameliyat oluyorum. Anam üzülmesin, anacağım rahmetli, diye söylemedim. Çıktım evden, bilmiyor.

Ameliyat olacağım, hastanede cami yok Yahu, hastalar namaz kılsa ölür müsün be adam! Ne olur? Hasta bu adam işte, kılsın namazı, morali yerine gelsin. Vallahi İngilizler râzı olur, bir şey demez, morali düzeliyor diye. Bak ne diyor:

“—Türk okulunda mescid açmışlar!”

Dün arkadaşlarla konuşuyorduk üniversitede; Tük okulunda mescid açmışlar. Müslümanlar müslüman okulunda namaz kılınca, anarşi azal-

mıŖ, itaat çoęalmıŖ, baŖarı nisbeti yükselmiŖ, idare memnunmuŖ. Bunlar akıllı isanlar. Bizimkiler inatçı. Bizim devrimciler inatçıdır, keçi gibi inatçıdır. Haklı olduğunu görseler, faydalı olduğunu anlasalar da, gericilik fenâ, faydalı olsa da müslümanlık fenâ... Zararlı olsa da ilerilik iyi! Çok inatçı. Nuh diyor, peygamber demiyor yahu! “Peygamber” de, “Aleyhi’s-selâm” de! Demez, bizimki dönmez. O kadar inatçı yâni, buradaki gayr-i müslimler kadar değiller.

Neyi anlatıyorduk? Hastanede bir namaz kılacak yer yok. Abdest alacağım, neyse aldım. Saklı yerde abdest alabiliyorsun. Lavaboda abdest alırken, birisi gördüm mü biraz kızarıyorsun filân ama, neyse alıyorsun. O da biraz yamuk yamuk bakıyor sana:

“—Vay gericici vay! Abdest alıyor bak, gördün mü?” filân.

Neyse abdesti aldım, namaz kılacak yer yok. Hiç bir yer yok. Hastanenin her tarafı tıklım tıklım hasta dolu, koridor moridor... Bahçeye çıktım. Allah’ım! Ameliyat olacağım, namaz kılmam lâzım. Nerede kılayım? Çimenler var, çayırlar var ama utanıyorum, namaz kılmaktan utanıyorum. Sonra dedim ki:

“—Yahu ben niye utanıyorum?”

“Namaz kılıyor” diyecekler, ayıplayacaklar beni... Ayıplasınlar! Geçtim çayır çimenin üstüne, el-hamdü lillâh, “Allahu ekber!” dedim, namazımı kıldım. Ohh! Borcumu ödedim. Ondan sonra bıçağın altına yattım, bıçağın altından gene kalktım. Karşınızdayım işte gördüğünüz

gibi, el-hamdü lillâh! Yâni, insan kınayanın kınamasından korkmamalı!

Mü'minin vasıflarından birisi nedir: Kınayanın kınamasından korkmamak... Ama nerede korkmayacak? Doğru bildiği işi yapmakta. Doğru bildiği işi yapıyor. Kınıyor karşısındaki adam...

“—Aaa! Ayıp, öyle şey olur mu?”

“—Kız örtün, manto giy, başını ört!”

“—Aaa, utanırım.”

“—Niye utanıyorsun?”

“—Utanırım, arkadaşlarım bana ne der?”

“—Namaz kıl!”

“—Utanırım, arkadaşlarım bana ne der?”

Utanmayacak. Doğru bildiği şeyi yapmakta kimseden çekinmeyecek, korkmayacak. Bu nedir? Mü'minin vasfıdır! Kınayanın kınamasından korkmaz. Çünkü, mü'min en doğru işi yapan insan olduğundan, kale gibi sağlamdır. Yapar.

Evet, zikir vazifelerinizi yapacaksınız muhterem kardeşlerim! Mü'minin zikir yapması vazifesidir, zikir bir ibadettir. Ayette vardır, hadiste vardır, mü'min zikir vazifesini yapacak! Kimse kınayamaz. Kınayan kınasın! Kınamasından korkmayız.

“—Vay sen de mi derviş oldun?”

“—Evet! Ben de derviş oldum.”

“—Sen de mi Hùcu oldun?”

“—Evet, ben de Hùcu oldum.”

Bunu demek lâzım! Aksi takdirde adamların istediği gibi olacaksın. Onların istediği de, işte görüyorsunuz, gayr-i müslimlere benzersen beğeniyor. Müslümanlara benzersen, Peygamber Efendimiz'e benzersen, beğenmiyor. Sahabe-i kirama benzersen, beğenmiyor. Gayr-i müslime benzersen, beğeniyor. Allah Allah! Giyinişimiz gayr-i müslim gibi, düşünüşümüz gayr-i müslim gibi, selâmlaşmamız gayr-i müslim gibi, traşımız gayr-i müslim gibi... Yemek odamız gayr-i müslim gibi, yatak odamız gayr-i müslim gibi, banyomuz gayr-i müslim gibi! Bizim neremiz müslüman? Nasıl müslümanız biz ki, gayr-i müslimlerle karıştırıldığımız zaman anlaşılmanız mümkün değil. Halbuki şıp diye ayrılması lâzım!

“—Bu mü'min!”

“—Nesinden belli?”

Sarığından, cübbesinden, sakalından, halinden, davranışından, selâm verişinden, selâm alışından, giyinişinden, her şeyinden belli olması lâzım!

Amerika'dan bir müslüman geldi bizim Fatih'teki evimize... Amerikalı. Böyle Pakistanlılar gibi, Suudlular gibi beyaz entari giymiş.

“—Niçin böyle giyindiniz?” dedim.

Dışarıda acı soğuk var. Evdeki kalorifer yetmiyor. Böyle ince şey giyinmiş diye, “Niye ince giyindiniz?” demek istedim. O da, “Niye böyle İslâmî giyindiniz?” dediğimi sandı. Halbuki öyle der miyim? Yâni, “Niye bu beyazı, inceyi giyindiniz?” dedim ben. O da beni sandı

ki, yâni giyinişini tenkid ediyorum. Hayır, ince giyinmişsin demek istedim ben ona, o yanlış anladı. Dedi ki:

“—Hocam, ben müslümanların kıyafeti neyse, onlar gibi giyinmek istiyorum. Bunu bir prensip olarak doğru görüyorum. Çünkü, müslüman belli olmalı kıyafetinden, ‘Bak, bu müslümandır!’ diye.

Ben New York’ta araba kullanıyordum. Baktım kaldırımda iki kişi kavga ediyordu. Aldırmadım, gittim. Sonradan öğrendim ki, o iki kişiden birisi bıçaklanmış, öldürülmüş ve müslümanmış. Sonradan öğrendim. Eğer ben onun müslüman olduğunu bilseydim, arabamı kenara çekerdim, ona yardıma giderdim, ayırırdım onu. Hiç olmazsa ayırırdım. Oradan aklıma yerleşti, ders aldım: Demek ki, benim kıyafetimin de müslüman olduğumu belirtecek şekilde olması lâzım! Onun için böyle giyiniyorum.” dedi.

Tabii, İslam ülkeleri sıcak olduğundan, beyaz ince entari giyiniyorlar. O da İslamî kıyafet diye onu beğendiği için onu giyinmiş. Tabii soğuğa uygun değil ama hiç olmazsa İslâmî giyindiğini söyledi. Bizim de yememiz, içmemiz oturmamız, kalkmamız, her şeyimizin İslâmî olması lâzım!

Ben bugün Mahmud kardeşimize camide onu anlatmaya çalıştım. Yâni, “Müslümanlık sadece Canberra camisinde cuma namazı kılmak değildir. Yemesinden, oturmasından, kalkmasından, kıyafetine varıncaya kadar; günlük hayatından ticaretine, aile hayatına

varıncaya kadar, her şeyinin İslâmî olması lâzım bir insanın! Orada cuma namazı kılmakla iş bitmez. Hayatının bütün safahatında, her yerde İslâm'a göre yaşamak lâzım!" demek istedim.

Evet, şimdi özetliyorum. Her gün zikir vazifeni-
zi yapacaksınız. Nasıl yapacaksınız, ne zaman yapacaksınız? Her zaman yapabilirsiniz. Sabah, öğle, ikindi, akşam, yatsı; serbest... Burada da serbestlik var. Zikir hem kolay, hem serbest, belli bir mecburi zaman yok. Zikre oturduğunuz zaman; oturarak da yapabilirsiniz, yatarak da yapabilirsiniz, yürürken de yapabilirsiniz; oto-
büste de yapabilirsiniz, her yerde yapabilirsiniz ama, böyle konforlu güzel bir zikir olmasını istiyorsanız, sakın, temiz, تنها bir yerde kibleye doğru diz çöküp oturursunuz. Diz çöküp oturmak, sahabenin oturması olduğundandır. Kibleye dönmek, sevap olduğundandır. Hürmetkâr bir şekilde, sahabenin oturuşu gibi oturursunuz. Gözünüzü yumarsınız. Göz yummak da, aklını toplamak içindir.

Gözünüzü yumarsınız, evvela 25 defa *Estağfiru'llah* diye başlarsınız zikre... Sonra bir *Fâtiha*, üç *Kul huva'llah*'ı okuyun, bunları Peygamber Efendimiz'e hediye edin! Peygamber Efendimiz'den bize kadar gelmiş geçmiş evliyaullah pirlerimizin, mürşid-i kâmillerimizin ruhlarına hediye edin! Onlara hediyeniz olsun; onlar da sizi sevsin, size mânevî bakımdan yardımcı olsunlar.

Sonra, gözünüzü kapalı üç şeyi düşüneceksiniz:

1) Ölümü düşüneceksiniz.

2) Mürşidinizi, hocanızı düşüneceksiniz.

3) Allah'ın huzurunda olduğunuzu düşüneceksiniz.

2. Râbıta-i Mevt.

Ölümü düşünmeye *râbıta-i mevt* denir. Bu bir vazifedir. Peygamber Efendimiz tavsiye etmiş “Ölümü çok düşünün!” diye, ondan yapıyoruz.

Ölümü düşününce insan ne olur? Gafletten uyanır, nefsi islah olur, kalbi nurlanır, sevabı çok olur. Tarikatta ilerler, mâneviyatı gelişir, Allah'ın sevgili kulu olur. Onun için, zikre oturunca, biraz ölümü düşüneceksiniz. Şöyle nasıl öleceğinizi düşünün, yıkanıp kefenlenip, namazınız kılınacak; onu düşünün! Nasıl kabre konulacaksınız; onu düşünün! Kabirde sorgusual olacak, onu düşünün!

Kıyamet nasıl kopacak diye düşünün! Kabirden nasıl kalkacaksınız diye düşünün! Mahşer yerine nasıl toplanacaksınız diye düşünün! Mahkeme-i kübrâda nasıl hesaba çekileceksiniz diye düşünün!

Sevaplar günahlar hepsi ortaya saçılacak, dökülecek; işlediğin günahları herkes görecektir. Sevaplar günahlar tartılacak, onları düşünün! İyilerin nasıl sevine sevine Sırat'ı geçip, cennete vardığını, cennet ehli olduğunu, ebedi saadete erdiğini düşünün! Kötülerin cehenneme atılıp, nasıl cayır cayır yandığını, azab gördüğünü düşüneceksiniz. Bunları hep düşünmek, böylece *râbıta-i mevt* yapmak, ölümü düşünmek...

Nefsinize diyeceksiniz ki, kendi nefsinize; nefs-i

emmâremiz var içimizde, ona diyeceksiniz ki,
“—Ey nefsim, aklını başına topla! Hayat fânîdir,
ebedî değildir. Ne zaman öleceği insanın
belli olmuyor, her an ölebilir. Tul-i emeli
bırak, ölüme hazırlan! Aklını başına topla,
hayatını kıymetini bil! Ölmeden evvel tedbirini
al, cenneti kazanmaya çalış! Cehenneme
düşmemeye dikkat et!” diyeceksiniz.

Bunların hepsini diyeceksiniz kendinize...
Oto telkin deniliyor, kendi kendisine telkin.
Kendisine telkin nasıl? *Advise to oneself or
to encourage oneself*. Böyle kendi nefsinize
nasihat edeceksiniz, yâni kendi nefsinize... Bu
bir vazife, ölümlü düşünmek vazifesi, bir...

3. Râbıta-i Mürşid

İkincisi, bizi düşüneceksiniz karşınızda...
Biz oturmuşuz hocalarımızla, evliyaullah, o
mübarek aksakallı pirllerimizle beraber bir
yerde; siz de karşılarındasınız. Ben onların
arasındayım, beni görüyorsunuz, onları da
görüyorsunuz; siz de karşımızda oturuyorsunuz
diye. Boynunuzu büküp, gönlünüzü gönlümüze
bağlayacaksınız. Bizden gelen feyizlerin içinizi,
dışınızı doldurduğunu düşüneceksiniz.

İnsan hocasıyla, mürşidleriyle böyle gözünü
kapayıp bağlantı kurunca, mânevî bir takım
şeyler gelir kendisine, yaptığı ibadetin tadını
duyar, faidesini görür ve tasavvufî gelişmesi,
ilerlemesi vuku bulur, tarikatta ilerler. Sonra
bir takım bilinmeyen şeyleri öğrenir, tarikatın
esrarına vakıf olur. İyi bir kul olur sonunda...

Bu nasıl oluyor? Mürşidi uzakta da olsa, onu böyle göz önüne getirip, kalbini ona bağlamakla oluyor. Bunu da yapacaksınız. Buna da *râbıta-i mürşid* derler. Ölümlü düşünmeye rabıta-i mevt derler. Mürşidini düşünmeye, rabıta-i mürşid...

Yâni şöyle düşünün ki, bu kamp hep olsaydı, her beraber olsaydık, zikri hep beraber yapsaydık... Ben anlatsaydım, siz dinleseydiniz. Böylece ömrümüz Allah yolunda geçseydi, zikirleri böyle beraber yapsaydık... Bu beraberliği, beraber olmadığımız zaman da, hayalinizde canlandıracaksınız, hayalinizde tahakkuk ettireceksiniz. Bunun mânevî faydası var.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in gözünden, Peygamber Efendimiz hiç gitmezmiş. İnsan böyle mürşidiyle *râbıta-i mürşid* yapa yapa, sonra Peygamber Efendimiz'i görmeye başlar. Onu da söyleyeyim o kadar, bilin! Yâni, bu işin nereye varacağını bilin! Mürşidinize bağlantı kurmayı öğrendiğiniz zaman, ondan sonra Rasûlüllah Efendimiz'le bağlantı gelir. O bakımdan *râbıta-i mürşid*'i de yapacaksınız; iki...

4. Râbıta-i Huzur

Üçüncüsü de: *Râbıta-i huzur*... Allah'ın huzurunda olduğunuzu bileceksiniz. Allah her yerde hâzır ve nâzır, siz onun huzurundasınız. Hepimiz huzurundayız. O bizim sözlerimizi işitiyor, hâlimizi görüyor; içimizi, dışımızı, niyetimizi biliyor. Evvelimizi, âhirimizi biliyor, istikbalde ne olacağımızı biliyor. Biz onun kuluyuz, o alemlerin Rabbi... Diyeceksiniz ki:

“—Yâ Rabbi, ben senin huzurundayım! Sen her şeye kâdirsin, her şeyi biliyorsun... Yardımı senden istiyorum! Zaten yardım gelirse, senden gelir. Bana yardım eyle, tevîkîni refik eyle! Beni de seni zikreden kullarından eyle! Sana şükreden kullarından eyle! Bana da, o güzel halleri nasib eyle!” diye dua edeceksiniz.

Buna da *râbıta-i huzur* deniliyor. Allah'ın huzurunda olduğunuzu hatırlanıza getiriyorsunuz. O zaman tabii, insana çok feyizler geliyor. Böyle karşı karşıya oturmuşuz. Allah'ın huzurundayız. Dünyanın fâni olduğunu hatırlamışız, dünyanın boşluğunu anlamışız. Elimizde tesbih, artık aşk ile, şevk ile zikir yaparız.

5. Zikirler

Şu zikirleri yapacaksınız:

1) 100 defa “*Estağfiru'llâh*” diyeceksiniz.

Demin yaptık, yüz defa “*Estağfiru'llâh*” dedik. Peygamber Efendimiz'in emri. Kendisi de çok yapardı Peygamber Efendimiz.

2) 100 defa “*Lâ ilâhe illa'llâh*” diyeceksiniz.

Bu da çok sevap, bunu da biraz sonra yapacağız. Her akşam yüz defa çekiyoruz. Hafif hafif, alışın diye yâni... O da Peygamber Efendimiz'in tavsiyesi, iki.

3) 1000 defa da, “*Allah, Allah*” diyeceksiniz.

Çünkü, Kur'an-ı Kerim'de buyuruluyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenü'zküru'llàhe zikren kesîrâ*) “Ey iman edenler, Allah’ı çok çok zikredin!” (Ahzâb, 33/41)

Biraz çokca olması lâzım bunun. Her yüz defa “Allah, Allah” dedikçe, şu söz söylenecek:

إِلٰهِي أَنْتَ مَقْصُودِي وَرِضَاكَ مَطْلُوبِي

(*İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*)

Bu sözü öğreneceksiniz. Bu bizim önemli bir parolamızdır. Bazılarının yakasında bu rozet olarak var. Satılıyor galiba rozet

olarak. Üstünde eski yazıyla, “*İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*” yazılı. Ne demek:

“—Yâ Rabbi, benim arzum, hedefim sensin! Ben senin rızanı kazanmak istiyorum. Başka öyle dünyevi menfaat kaygısı filan peşinde değilim, şöhret, alkış peşinde değilim, para pul peşinde değilim; ben senin iyi kulun olmak istiyorum! Senin rızanı kazanmak istiyorum!” demek.

Bu önemli bir paroladır, çok önemli bir sözdür, hadis-i kudsiden alınmıştır. Bunu demeyi öğreneceksiniz.

4) 100 defa da *salevât-ı şerife*, Peygamber Efendimiz’e, bu da çok sevaptır. Bunlar da hadisi şerifte vardır. Bizim şu hani camide okuduğumuz *Râmûzü'l-Ehâdis* kitabında bunlar var. Efendimiz tavsiye ediyor.

5) Yüz tane de *Kul hüva'llâhu ehad* Sûresi,

besmeyle birlikte...

Bu da çok sevaptır. *Kul hüva'llàhu ehad*, üçte bir Kur'an-ı Kerîm okumak kadar sevaplıdır. Gariban birisi Kur'an bilmiyor, eski yazı bilmiyor, hafız değil. *Kul hüva'llàhu ehad* okudu mu, üçte bir Kur'an-ı Kerim okumuş gibi sevap kazanır.

Size bu akşam, Peygamber Efendimiz'in tavsiye etmiş olduğu zikirleri ben söylemiş oldum, aracı olmuş oldum. Siz gözünüzü yumun, Rasûlüllah söylemiş diye düşünün bu zikirleri, öyle kabul edin! Yâni, bunlar bizim uydurmamız değil. Biz, dinde başka bir şeyler ortaya çıkartıyor değiliz. Biz, Rasûlüllah'ın yaptığı işleri yapmak istiyoruz, Rasûlüllah'ın yolunda yürümek istiyoruz, dinin özünü yaşamak istiyoruz.

Dinin esasında olup da yaptırılmayan şeyler varsa, onları bilmek istiyoruz. Dinin aslında olmayıp da bize bulaştırmış oldukları şeyler varsa, onlardan kurtulmak istiyoruz. Biz Kur'an yolunda olmak istiyoruz. Biz Rasûlüllah'ın yolunda olmak istiyoruz. Bakın, bizim tekkemizin ders kitabı, hadis kitabıdır! Başka hiç bir tekkede bu yoktur. Bu kadar bilgi yeter size.

Hadis kitabı okuyoruz biz tekkede, şu kitap bu kitap okumuyoruz. Neden hadis kitabı okuyoruz? Rasûlüllah'ın halini, emrini, tavsiyesini bilelim, Rasûlüllah'ın yolunda yürüyelim diye..

“—E hocam, niye böyle senin başında sarık var, çenende sakal var?”

Sünnet diye yapıyoruz, Peygamber Efendimiz

böyle yapmış diye yapıyoruz. Ben de traş olmayı bilirim. Ben de alırım elime jileti, cırt cırt, cırt cırt... Buradan kazırım, buradan kazırım, bunu bilirim. Askerde de kazıttılar tabii, sakallı askerlik yaptırmadılar bize... Mecburen biz de o zaman kazıdık. Günahı onların... Ben razı değildim. Albay üç defa söyledi,

“—Hocam, başın belâya girer!” dedi, bilmem ne...

Sakalımızı kestirdiler. Halbuki, Almanya’da ben sakallı asker gördüm, sakallı polis gördüm, sakallı bakan gördüm... Almanya’da buna müsaade var da, Türkiye’de niye yok? Bu da üzerinde durulması gereken bir şey.

Sakalımız sünnet diyedir, misvakımız Efendimiz’in sünneti diyedir. Diş fırçalamamız, ağız temizliğimiz, Rasûlüllah’ın emri olduğundandır. Koltukaltımızı kazırız, tertemizdir, mis gibi kokar; sünnet olduğu için... Kasıklarımızı temizleriz, tırnaklarımızı keseriz... Tırnaklarımız simsiyah değildir, cadıların tırnakları gibi değildir; kadınlarımızın tırnakları ojeli değildir... Çünkü tırnak kesilsin diye emredilmiştir. Temizliği severiz, günde beş defa abdest alırız, namaz kılarız. Gusül abdesti alırız, yıkanırız, temizleniriz; tertemiz yaşarız...

Temiz giyeriz, temiz yeriz... Pis şeyleri, murdar şeyleri yemeyiz. Hep Kur’an yolunda, hep Peygamber Efendimiz’in yolunda yapmaya çalışırız.

“—Ama hocam, sen bu sözleri söylerken, ben

kendi durumuma baktım; kendi durumum biraz senin dediklerinden farklı...”

Evet, doğru... Türkiye’de de, burada da bizi Kur’an yolundan, hadis-i şerif yolundan ayırdılar. Mecburiyetler veya alışkanlıklar veya adetler derken, başka şeyler oldu. Ama biz şimdi dinin aslını, özünü söylüyoruz. Yapabilen yapar; yapamayanın mazereti varsa, mazereti kalkınca yapar. Mazeret mühim bir mazeret değilse,

bunun yapılması gerekiyormuş diye yapmaya başlar... Sevaplı olan şeyleri yapar, günahlı olan işlerden korunur, tertemiz bir müslüman olarak yaşar.

Bu beş çeşit zikri söyledim, yüz *Estağfiru’llâh*, yüz *Lâ ilâhe illa’llâh*, bin *Allah*, yüz *salevat-ı şerife*; yüz tane de *Kul hüva’llâhu ehad Sûresi*’ni okumak, besmelesiyle...

Bu arada bir parantez açalım: Demin kardeşlerimiz *Yâsin* okudular, arkasından *Kul hüva’llâhu ehad*’ı okudu, arkasından salevat getirdi. *Kul eüzü bi-rabbi’l-felâk*, *Kul eüzü bi-rabbi’n-nâs*, *Fatiha* okudu, salevat getirdi. Usül böyle değildir.

Usül nasıldır? Kur’an-ı Kerim okunur, okunur, okunur... En son sayfasında *Kul hüva’llâhu ehad* vardır, Kur’an-ı Kerim’in... En son sayfaya kadar okunur, orada durulur. Çünkü, “Kur’an bittiği zaman, dua makbul olur.” diyor Peygamber Efendimiz. Onun için bitirilmez Kur’an-ı Kerim, mahsustan bekliyor.

Hani bazı kurnaz öğrenciler oluyor, askere

gitmemek için, bir dersi bırakıyor okulda. Fakülte takıntısı var, askere gitmekten biraz gitmek istemiyor. Yani işi gücü var... Bir dersi takıyor mahsustan. Biterse askere alacaklar. Bitirmiyor ki, askere almasınlar diye... Talebe, öğrenci durumu devam etsin diye...

Şimdi hatim sürer, sürer, sayfaları bitirir bitirir. En son sayfaya geldi. En son sayfada üç sûre vardır: *Kul hüva'llàhu ehad, Kul eüzü bi rabbi'l-felàk, Kul eüzü bi-rabbi'n-nâs...* Bunları da okusa hatim bitecek, dua etmesi lazım! Ama istiyor ki camide yapılsın duası; veya, hocaefendi duayı yapsın. Bazıları diyor ki “—Hocam, iki hatim indirdim, duasını yapıver!”

Yâni, camide yapılmasını istiyor. Haa, ne yapacak o zaman? İşte bunu buraya kadar getirecek, bekleyecek. Çünkü her hatim indirildiği zaman, o hatim bereketine, Allah sevdiği için, yapılan duaları kabul eder diye, dualar kabul olsun diye bekliyor.

*Kul hüva'llàh'*ı okur şimdi hatmin duasını yapacağı zaman, bir kere okur. Neden? O sayfada bir *Kul hüva'llàh* yazılı da ondan. “*Allàhu ekber, allàhu ekber... Lâ ilâhe illa'llàhu va'llahu ekber...*

Allàhu ekber, ve lillâhi'l-hamd” der.

Neden tekbir alınıyor? Peygamber Efendimiz'e *Ve'd-duhà* Sûresi indiği zaman, oradaki müjdeden dolayı, sahabe-i kiram “*Allàhu ekber! Allàhu ekber!*” dediler, sevindiler. Çünkü çok büyük müjde var *Ve'd-duhà* Sûresinde. İşte o *Ve'd-duhà* Sûresi'nden *Kul eüzü bi-rabbi'n-*

*nasi'*ye kadar her sûrenin ardından, “*Allàhu ekber, allàhu ekber... Lâ ilâhe illa'llàhu va'llàhu ekber... Allàhu ekber, ve lillâhi'l-hamd*” diye tekbir getirilmesi oradandır.

Hatim bitecek diye *Kul hüva'llàh* okunur, tekbir getirilir. Bir tane... Üç tane değil, bir tane... *Kul hüva'llàh* okundu, tamam... *Kul eüzü bi-rabbi'l-felak* okundu, tekbir getirilir. Bir tane, tamam. *Kul eüzü bi-rabbi'n-nâs* okundu, tekbir getirilir, tamam. Kur'an bitti.

Ama, “Ben Allah'ın kitabını seviyorum, bitirdim diye rafa kaldırmak istemiyorum!” diye hemen Fatiha'ya başlıyoruz. Kur'an'ın başına geçtik. “Hızımı alamadım yâ Rabbi! Kelâmına doyamadım ya Rabbi! Sevgimi tutamadım yâ Rabbi! Coşkunuğumdan gene başa geldim yâ Rabbi!” diye Fatiha'yı okuyoruz. O maksatla yeniden hatme başlıyoruz. Yâni hatmi bitirdiğimiz zaman: “Yâ Rabbi senin kitabını bitirmek yok, yeniden başlıyorum!” demiş oluyoruz, Fatiha'ya başlıyoruz. Ondan.

Fatiha'nın karşısında ne var? *Elif, lâm, mîm* var. Onu da okuyoruz. Orada, “*Sadaka'llàhü'l-azîm*” diyoruz. İki sayfa başından okudum, yeni hatme başladım. Haydi şimdi duaya diyoruz, duayı ondan sonra yapıyoruz.

Yâni, sûreler birer defa okunacak, aralarında tekbir getirilecek. Salevat getirmek güzel ama, burada salevat getirmek uygun değil. Onun için, bir karışıklık oldu burada, karambol oldu. Kimisi tekbir getirmek istedi, kimi de salât ü selâm getirmek istedi. Salevat değil, tekbir

getirilecek!

Tekbir getirilecek. Ondan sonra, Fatiha'dan sonra tekbir yok. Fatiha ile çünkü yeni hatime başladı. Fatiha'dan sonra *Elif, lâm,*

mîm okunacak besmele çekilip. Ondan sonra *Sadaka'llâhü'l-azîm* denince, hatim duası yapılacak. Hatim varsa bu okunur, hatim yoksa bu yapılmaz. Hatmin sonu bu... Yâni Kur'an-ı Kerim hatminin bitiş şekli böyledir, bitiş merasimi budur.

Şimdi bunu niye anlattık? Yüz *Estağfiru'llâh* diyecek, yüz *Lâ ilâhe illa'llah* diyecek, bin *Allah* diyecek, yüz salevât-ı şerife getirecek, yüz *Kul huva'llâh* okuyacak. Ondan sonra el açıp dua edecek. Allah'tan isteyecek, dünya ve ahiretin hayırlarını kendisine, ana-babasına, çoluk çocuğuna...

İşte günlük zikirler bunlar... Bunları yapacaksınız derviş olarak. Çok değildir. Oturarak yaparsanız da olur. İşyerine giderken biter zâten... Sabahleyin işyerine giderken bitirirsiniz bunu, veya işyerinden gelirken biter. Veya öğle namazının arkasından bitirebilirsiniz. Azdır, kolaydır, bunları yapacaksınız.

Şimdi ben size zikir telkin edeyim. Peygamber SAS Efendimiz karşısına sahabesini oturtup, onlara böyle zikir telkin etmiş. An'anevî olarak biz de devam ettiriyoruz, aynı şeyi yapıyoruz, aynı adeti devam ettiriyoruz. Dinleyin beni:

“—*Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah...*” Buyurun söyleyin, Allah şahid olsun:

“—*Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah...*”

“—Allah...”

“—*Allah...*”

“—Allah...”

“—*Allah...*”

“—Allah...”

“—*Allah...*”

Şimdi ağzınızı kapatın, gözünüzü yumun! Allah demeyi kalbinizden söyleyin! Sesle, nefesle, dille, dudakla değil; içinizden, düşünür gibi Allah demeye devam edin!

.....

Allah mübarek etsin... İşte insanın böyle dil dudak kıpırdamadan, kimse anlamadan sessizce içinden *Allah* demeyi veya *Lâ ilâhe illa'llah* demeyi tekrar etmesine *zikir-i kalbî* derler. Kalbinden zikir demektir. Yâni içininden söylüyor.

İnsanın karşısındaki kimsenin düşüncelerinden ses gelir mi? Gelmez. Düşünüyor. Anlar mısınız? Anlamazsınız. Düşünüyor çünkü, kendi içinde düşünüyor. İnsan da kendi içinde zikrederse, kimse duymaz, gösteriş olmaz, riyâ olmaz, şöhret olmaz; sevabı çok olur. Bu zikre de kendinizi alıştıırın, kalbiniz her zaman Allah desin! Her yerde Allah desin ama, kimse anlamasın...

Bu adam oturmuş burada, bak gidiyor sessizce; içininden Allah diyor. Sen onu anlamıyorsun. “Allah, Allah, Allah, Allah...” diye kalbi Allah deyip duruyor. İşte, bu zikir bizim zikrimizdir.

Bizim Nakşî Tarikatı'nın zikri böyledir. Sessiz, kimse anlamaz. Dil dudak kıpırdamaz. Kalbini alıştırmıştır, kalbi “Allah Allah Allah Allah Allah...” diye çalışır, sevap kazanır.

Nedir sevabı? Dille yapılan zikrin sevabı, bire yetmiş bindir. Kalbinden yapılan zikrin sevabı, dille yapılan zikirden yetmiş kat daha azladır. $70\ 000 \times 70 = 4\ 900\ 000$. Yâni kalbinden bir defa Allah dedi mi, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin... Tıkır tıkır, tıkır tıkır... “Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah...” Öyle sevap kazanır.

Onun için, kısa zamanda Allah'ın sevgili kulu olması mümkündür. Şartlarına uyarsa, nasihatleri tutarsa, sevapları birikince, Allah'ın sevgili kulu olabilir. Bu zikre de kalbinizi alıştıırın!

Çalışırken de olur bu... Çekici vurursun, kalbin Allah der. Rendeyi sürtersin, kalbin Allah der. Şoforluk yapıyorsun, araba çalışır, motorun pata pata yapması gibi kalbin Allah Allah der. Yolda yürürsün, kalbin Allah der... Mümkün. Yâni, insan buna alıştı mı, kalbi dâimâ Allah der. Çok güzel hallere ulaşır, çok sevaplar kazanır. Onu tabii şimdiden söylemeyeyim, yaparlarsa, yaptıkça görürler. Kalbinizi bu zikre alıştıırın!

Söylüyorum tekrar altını çizerek: Bizim yolumuz Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetine uymak yoludur. Bu çok kıymetlidir, sünnete uymak çok kıymetlidir. Sünnete uymamak da çok yanlıştır.

Herkes bir yol tutturmuş gidiyor; öyle şey yok!

Bugün Yusuf İbrâhim kardeşimiz anlatıyor:

“—Ben Sydney’de bir tasavvuf grubuyla tanıştım. Allah’a inanmayanlar bile var içlerinde... Namaz filân kılmıyorlar, müslüman da değiller. Tasavvuf cemiyetinden filanca gruba bağlılar-mış.”

Öyle şey olur mu? Aklın kesiyor mu; Allah’ın emrettiği namazı kılmayacaksın da, Allah’ın sevgili kulu olacaksın? Allah huzuruna kabul eder mi? Allah sever mi, aklın kesiyor mu? Bunlar şeytanın oyunlarıdır. Şeytanın kandırdığı insan gruplarıdır. Şeytan insanı kandırır. Namaz kılmıyorlarsa, şeytandandır.

Bir insan namaz kılmıyorsa, ağzıyla havadaki kuşu tutsa... Bak, ağzında kuş var, tuttu. Tutsun, kıymeti yok... Ağzıyla kuş tutmak diye Kur’an’da bir ibadet var mı? Yok! Kur’an’da namaz kıl diye emir var, kılmıyor; âsî, onun kıymeti yok..

“—Efendim, şöyle olağanüstü halleri varmış da, eliyle şöyle yapıyormuş da...”

Hiç birisinin kıymeti yok, hepsi boş, hepsi sıfır... Allah’ın emrini tutacak, Rasûlüllah’ın yolunda gidecek. Rasûlüllah gibi olacak.

“—Efendim, ham insanlar namaz kılar. Biz olgunlaştık, lüzum yok... Biz olgunuz!”

Bu da şeytanın palavrasıdır. Peygamber Efendimiz ham insan mıydı, utanmaz arlanmaz, edepsiz herif? Peygamber Efendimiz ömrünün sonuna kadar namaz kıldı, severek namaz

kıldı. “Gözümün bebeği namaz!” dedi. Sen namazın ne kadar yüksek bir ibadet olduğunu anlamıyorsun, mü’minin mi’racı olduğunu anlamıyorsun... Namaz kılmamağa şeytan seni kandırmış. Namaz kılmamağa üşeniyorsun da, bir de, “Namaz kılmak hamların işidir. Biz olgunuz, namaz kılmamağa lüzum yok! Bizim namazımız kılınmış.” diyorsun. Kimse kimsenin namazını kılamaz. Öyle şey olur mu?

“—Hazret-i Ali bizim namazımızı kıldı.”

Hazret-i Ali senin namazını kılacak olsaydı, önce kendi evlatlarının namazını kıldırı, ondan sonra başkasına gelirdi sıra... Kendi evlatları da, “Bizim dedemiz Hazret-i Ali bizim namazımızı kılınmış.” diye, namaz kılmazlardı. Mâdem ki Hazret-i Ali’nin evlatları, on iki imam namazlarını kılınmışlar; demek ki, senin bu sözün yalan!

Herkesin namazı kendisine... Her koyun kendi bacağından asılacak, herkes kendi namazından sevap alacak. Herkes kılmadığı namazdan dolayı, kafasına taşlar vurula vurula ceza görecektir. Namaz kılmadıysa, ahirette cezayı görecektir.

Bunlar hadis bilmiyorlar, bunlar dini bilmiyorlar, bunlar ayeti bilmiyorlar... Bunlar insanları kandırıyorlar, kendilerini kandırıyorlar! Bunlara hiç kapılmayacağız.

Ölçü ne? Kur’an-ı Kerim... Ölçü n Peygamber Efendimiz’in hadisi... Size Kur’an okumayı tavsiye ederim, Peygamber Efendimiz’in hadis kitaplarını okumanızı tavsiye ederim. Hangi

hadis kitabını okursanız okuyun! Rasûlüllah'ın sünnetine sarılan kurtulur, korkmayın!

Ama, kısa olsun dersiniz, İmam Nevevî'nin *Riyâzu's-Sâlihîn* kitabını okuyun! Herkes beğeniyor. Şafîîler de beğeniyor. Mısırlılar da, Suudlular da basıyorlar, itirazsız bir kitap... Tamam, al *Riyâzu's-Sâlihîn* kitabını, ucuzdur. Diyanet de basmıştır. İngilizcesi de vardır, açıklaması da vardır. Al bunu oku!. Az çok bilgi sahibi olursun, az çok bir alim olursun, az çok iyi bir müslüman olursun ama, Rasûlüllah'ın yolundan ayrılma!

Beş vakit namazı kılacaksın. Evde kıalarsan, bir sevap alırsın. Mahalle camisinde kıalarsan, yirmi yedi kat sevap alırsın. Cuma kılınan camide kıalarsan, elli kat sevap alırsın. Kaçırılmaz.

Kırda ezan okuyup namaz kıalarsan, beş yüz kat sevap alırsın. Onun da ayrı sevabı var. Melekler toplanıyor, görünmeyen mahlûklar toplanıyor, seninle beraber namaz kılıyor. Sen onları görmüyorsun ama Allah sevabını büyük yazıyor.

Namazları kılacaksınız, oruçları tutacaksınız, ibadetleri yapacaksınız. Cumayı kaçırmayacaksınız. Cumasızlar çıktı, müslümanım diyor ama cumasız... Cumasız müslümanlar çıktı, o da şeytanın bir aldatmacası... Cumayı terk etmeyeceksiniz!

Bakın Canberra'da hepimiz seferîyiz. Seferî olan insana cuma farz bile değil; gene kalktık gittik, Canberra Camii'nde Allah kabul etsin, cuma namazımızı kıldık. Neden? Cuma önemli bir namaz da onun için...

6. Nâfile Namazlar

Beş tane sevaplı namaz tavsiye ediyor Peygamber Efendimiz. Ben de size tavsiye edeceğim, yapmağa çalışın:

1) Sabah namazından sonra kıldığımız *İşrak* namazı...

Burada sabah namazını kılıyoruz. Ondan sonra oturup konuşuyoruz, sohbet ediyoruz, anlatıyoruz. Sonra iki rekât namaz kılıyoruz; *İşrak* namazı... Kaç sabahtır bunun sevabını anlatıyorum, bunu kılacaksınız.

2) Sabahla öğlenin arasında geniş vakit var, orada dört rekât *Duha* namazı kılın! Onu da Peygamber Efendimiz tavsiye ediyor.

“—Hocam, çok namaz yüklüyorsun bize!”

Hayır, ben çok namaz filân yüklemiyorum. Peygamber Efendimiz’in sevaplıdır, kılın dediği namazları söylüyorum. Kılırsan kılırsın...

3) Akşam namazının arkasından *Evvâbin* namazı vardır; iki rekât veya daha fazla kılınabilir. Akşam namazının sünnetini kılınca kalıp kılıyoruz ya, işte o namaz...

“—Onun sevabı ne Hocam?”

İnsanın günahı denizlerin köpüğü kadar çok olsa, affına sebep olur.

“—Vay vay vay, el-hamdü lillâh... Okyanusu düşündüm de hocam; o koca dalgaların sahillere vurduğunu düşündüm, nasıl köpürdüğünü düşündüm, o köpüklerin sayısını düşündüm... Eh bu namaz kaçır mı?”

Bu namazı kılmağa çalışın! Ben ondan kılmağa çalışıyorum, hevesleniyorum, ağzımın suyu akıyor. Denizlerin köpüğü kadar günahı olsa, affına sebep olur denildiği için, kılmağa çalışıyorum.

“—E fazla olmuyor mu?”

Ne yapalım, Efendimiz tavsiye etmiş. Fazla olsaydı, tavsiye etmezdi. Bazı şeyleri de frenliyor Peygamber Efendimiz, yapmayın diyor, aşırılığa gitmeyin diyor. Ama bunu tavsiye etmiş. Onun için, *Evvâbin* namazını da kılın!.

4) Gece yatarken abdest alın, dört rekât namaz kılın, abdestli yatın! O da çok sevap...

5) Geceleyin de *Teheccüd* namazına kalkın! Üçte kalkın, imsak vaktinden önce kalkın, abdest alın, *Teheccüd* namazı kılın! O da çok sevap...

رَكَعَتَانِ مِنَ اللَّيْلِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا

(*Rek'atâni mine'l-leyli hayrun mine'd-dünyâ ve mâ fîhâ*) [Geceleyin kılınan iki rekât namaz dünyadan da, dünyanın içindeki her şeyden de daha hayırlıdır.]

Bu namazları tavsiye ediyorum: *İşrak*, *Duhâ*, *Evvâbin*; gece yatarken kılınan *Salât-ı Leyl*; gece uykuyu bölüp, kalkılıp kılınan *Salât-ı Teheccüd*... Beş nafile namaz. Neden söylüyorum. Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şeriflerinde tavsiye edilmiştir diye, bu sevaplı namazları hatırlatıyorum.

7. Nâfile Oruçlar

Ramazan'dan ayrı zamanlarda nâfile oruçlar vardır. Peygamber SAS Efendimiz pazartesi ve perşembe oruçları tutardı. Receb ayında, Şa'ban ayında çok oruç tutardı. Receb ayında, Şa'ban ayında oruç tutmanın sevabı çok...

Şevval ayında Ramazan'dan sonra altı gün orucu vardır; onu tutarsınız.

Zilhicce ayında, hacıların hacca gittiği ayda, Kurban Bayramı'ndan evvelki dokuz gün oruç tutmak çok sevaptır. O günleri de oruçlu geçirmeğe çalışırsınız.

Kurban Bayramının Arafesinin orucu, iki senenin, geçmiş ve gelecek senenin günahlarının affına sebeptir. Demek ki, gelecek sene içinde yaşatacak Allah, günahları da affedecek. Onu da tutun!

Muharrem'de oruç vardır. Muharrem'in onu Aşûre günüdür. Dokuzunda ve onunda, veya onunda ve on birinde Aşûra günü orucunu tutun!

8. Sevaplı İşler

Bu sünnet olan, sevaplı olan oruçları da hatırlattım. Namazları

da hatırlattım, zikirleri de söyledim. Başka neler var, sevaplı işler nedir?

İlim öğrenmek sevaptır. Kur'an öğrenmek, öğretmek, ezberlemek, bilmek sevaptır. Kur'an evliyâullahın meşguliyetidir. Siz de Kur'an'la meşgul olun, ezberleyin, ezberinizi arttırın, tefsir okuyun! Sonra, hadis kitaplarını okuyun!

Sonra, bildiğinizi anlatın! Bak, insanlar (*Cemaat-ı Tebliğ*) şehir şehir geziyor, İslâm'ı anlatıyor. İslâm'ı çoluk çocuğunuza anlatın! Çalışkan olun, gayretli olun, İslâm'ı yaymağa çalışın!

Sonra, Allah yolunda cihad, canını vermek çok sevaptır. Yeri gelince o da oluyor. Allah şehidlerin şefaatine nâil eylesin...

Sevaplı işleri yapacaksınız, günahlardan kaçınacaksınız, takvâ ehli olacaksınız.

Bakın, burada müslümanlık kolaydır. Neden? Bir motelin içindeyiz, nâmahrem ile karşılaşmıyoruz. Günahkârlarla karşı karşıya değiliz. Dağ başında müslümanlık kolaydır, şehir içinde müslümanlık zordur. Neden? Elin karısı süslenir, açılır, donanır, karşına gelir; bakmayacaksın! Video da, televizyonda, gece yarısından sonra neler neler, ne müstehcen şeyler oluyormuş. Söylüyorlar, duyuyoruz.

Gözünü haramdan sakınacaksın, dilini yalandan sakınacaksın! Elini harama uzatmayacaksın! Kulağınla haramı dinlemeyeceksin! Midene haram lokma sokmayacaksın! Takvâ ehli olacaksın! Sakınan, temiz, titiz müslüman olacaksın! Haramı istemem diyeceksin, harama bakmam diyeceksin, haramı yemem diyeceksin, haramı dinlemem, söylemem diyeceksin!.

Takvâ ehli olmak, günahlardan kaçınmak tarikatın çok önemli bir prensibidir; günahlardan kaçınacaksınız!

Bir de ahlâkınızı güzelleştireceksiniz, güzel ahlâklı insan olacaksınız. Kötü huyları atacaksınız, iyi huyları alacaksınız. Tembellik huyunuz

var; atacaksınız... Kindarlık huyunuz var; atacaksınız... Cimrilik huyunuz var; atacaksınız... Döneklik huyunuz var; atacaksınız... Vefâsızlık huyunuz var; atacaksınız...

Kendi kendinizle mücadele edeceksiniz; kötü huyları atacaksınız, iyi huyları alacaksınız. Olgun bir müslüman olacaksınız, tam bir müslüman olacaksınız.Çünkü Allah insanı, güzel huylu diye seviyor. Allah insanı güzel huyundan dolayı cennete sokuyor; kötü huyundan dolayı cehenneme sokuyor. Kötü huylular cefâ çekiyor, iyi huylular safâ sürüyor. Onun için, güzel huylu olmağa da dikkat edeceksiniz!

Özetleyelim: Devamlı abdestli gezeceksiniz! Kul haklarını ödeyeceksiniz! Kılmadığınız namazları kılacaksınız, tutmadığınız oruçları tutacaksınız! Her gün zikir vazifelerini yapacaksınız!

Zikrinizi istediğimiz zamanda yapabilirsiniz. Oturduğunuz yerde, kibleye dönüp, göz yumup, 25 defa *Estağfiru'llâh* deyip başlayacaksınız. Bir *Fâtiha*, üç *Ihlâs-ı Şerif* okuyup, bunun sevabını Peygamber Efendimiz'e ve pirlerimize hediye edeceksiniz. Onların mânevî yardımlarını isteyeceksiniz.

Sonra, gözünüz kapalı ölümü düşünüp, ölümden sonra cenneti, cehennemi, ahireti düşünüp, nefsinize diyeceksiniz ki:

“—Ey nefsim, bak ölüm var, aklını başına topla! Hayatın kıymetini bil, günahlara sapma! Cehennemden korun, cenneti kazanmağa çalış!” diyeceksiniz.

Sonra, bizimle ilgi kuracaksınız. Televizyonun

düğmesini çevirip görüntüyü yakaladığınız gibi, bizimle mânevî bağlantı kurup bizi göz önüne getireceksiniz. Rabîta-i mürşid yapacaksınız.

Sonra, Allah'ın huzurunda olduğunuzu düşüneceksiniz. Allah beni görüyor diye boyun büküp, diyeceksiniz ki:

“—Yâ Rabbi, beni sevdiğin kulların arasına kabul eyle... Ben senin iyi kulun olmak istiyorum.” diyeceksiniz.

Sonra, tesbihleri çekmeğe başlayacaksınız. Ne çekeceksiniz? Yüz *Estağfiru'llâh*... Peygamber Efendimiz yapmış kendisi. Yüz *Lâ ilâhe illa'llâh*, bin defa *Allah* diyeceksiniz. Ama Allah derken, her yüz defada bir “*ilâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*” demeyi unutmayacaksınız. Yüz *salevât-ı şerife* getireceksiniz. Yüz *Kul huva'llâhu ehad* okuyacaksınız.

Farz namazları camide kılacaksınız. Farz olmayan sevaplı namazları; *İşrak*, *Duhâ*, *Evvâbîn*, *Salât-ı Leyl* ve *Teheccüd* namazlarını kılacaksınız. Pazartesi ve perşembe oruçları gibi sevaplı oruçları tutacaksınız.

Sevaplı işler yaparak, ilim irfan sahibi olup, bunları anlatarak, İslâm'ı yaymağa çalışarak sevap kazanacaksınız. Sevaplı işlerde gayretli olacaksınız. Günahlardan kaçınmağa dikkatli olacaksınız. Takvâ ehli olacaksınız. Kötü huyları atıp, iyi huyları alıp, kâmil bir insan olmağa çalışacaksınız.

Tarikatımız bu... Bunları yapmak, insanı katmerli olarak cennetlik yapar. İbadetleri yapan cennetlik olur. Günahlardan kaçınan

cennetlik olur. Ahlâkı güzel olan cennetlik olur. Bunların hepsini yapan, cennette en yüksek dereceleri bulur. Onun için, bunlar aramızda anlaşmadır bu akşam; ahdinize sâdık olun!

Şimdi her biriniz bir *Fâtiha*, üç *Kul huva'llâh* okuyun, duanızı yapayım!

.....

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ
فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ
وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا

عَظِيمًا

(الفتح: ١٠)

(*Inne'llezîne yübâyîüneke innemâ yübâyîûna'l-lâh... Yedu'llâhi fevka eydîhim... Ve men nekese ve innemâ yenküsü alâ nefsihî... Ve men evfâ bimâ àhede aleyhu'llâhe feseyü'tîhi ecran azîmâ.*) *Sadaka'llâhu'l-azîm.*

[Muhakkak ki sana bey'at edenler, gerçekte Allah-u Teâlâ'ya bey'at etmişlerdir. Allah'ın kuvvet ve yardımını bey'at edenlerin üstündedir. Şu halde kim bu bağı çözerse, kendi aleyhine çözmüş olur. Kim de Allah ile sözleştiği şeye vefa, onun hükmünü îfâ ederse, Allah da ona büyük bir ecir verecektir.] (Fetih, 48/10)

Bu söylenenleri unutursanız, bunları hocaları-

nızdan sorup tekrar hatırlayabilirsiniz. Bunların yazılı olduğu küçük bir kitabımız var, onu alıp oradan okuyabilirsiniz. Şöyle kâğıtlar var, burada da Hocamız'ın anlattığı şekilde bu vazifeler var; buradan da hatırınızda kalabilir. Bu kâğıtlardan birer tane alın, bu vazifeleri yapın!

Allah-u Teâlâ Hazretleri sizi sırat-ı müstakîmden ayırmasın... Nefse, şeytana uydurmasın... Sevdiği kullardan olmanızı nasîb eylesin... Cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin... Hem dünyada, hem ahirette aziz ve bahtiyar eylesin...

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

05. 01. 1996 Canberra / AVUSTRALYA

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

05. 01. 1996 - Canberra / AVUSTRALYA

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ